

November 2009

Št.

042

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI

ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanec,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Katja Bizjak

Ilustracije:

Ban, Matilda M. Dobro,

Nik Knez, Damjan Majkič

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Ministrstvo za zdravje --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT -- Consumer Focus - Determine

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsi drugačni
vsi enakopravni

REPUBLIKA SLOVENIJA
SLUŽBA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA EVROPSKE ZADEVE

Uvodnik:

IMATE SRCE?

foto: osebni arhiv

Zima je pred vrati, kmalu bomo premišljevali o darilih in o tem, koliko nam kdo pomeni. Sam pa se sprašujem, če je smotrno imeti srce v tem zlaganem svetu. Danes sem izvedel, da imam probleme s srcem, kar mi zna skrajšati življenjsko dobo na dve tretjini. Ne morem mimo dejstva, da sem obremenjeval svoje telo, vendar pa se mi zdi, da če srca ne bi imel, do problemov ne bi prišlo. Kakor koli, opažam da preživijo le tisti, ki imajo kamen in razlagajo, da imajo srce. Ne gre za samopomilovanje, gre bolj za bolečino, ko se zaveš, da bi nekaj lahko, pa nisi. Gre tudi za to, da si rečemo: pa naj kdo drug. Skratka ... kitimo se z uspehi in slepimo pri neuspelem. Izgovori, pojmovanja in klasifikacije so na zalogi.

Ko iščemo mejo, kdaj človeku stati ob strani, prehitro pomislimo, kako bogi smo sami in kaj smo že naredili. Potem pa puška pristane v koruzi. Ob tej temi mi pride na misel komad: »Dogodek leta je dogodek leta, saj je povsod veliko čestitk, priznanj, spremembe pa zaostajajo.«

Okej, vem, da je utopično misliti na spremembe, ki se zgodijo čez noč, kakor tudi nima smisla koga siliti v pomoč. Preteklo bo še veliko vode, preden bomo začeli drugim resnično želeči, kar si želimo sami. Upam le, da bo že tako zdesetkana populacija brezdomnih preživela zimo, če ima sploh za kaj živeti. Tistim kritikom, ki pa mislijo, da sem črnogled, pa ponujam, naj preživijo teden na ulici. Začnimo pri sebi in pozabimo na politike. Pred dnevi sem slišal dobro idejo, kako se znebiti politikov. Našo malo deželo prodajmo kakšni dobro stoječi korporaciji ali državi in ne bo se nam treba vsaka štiri leta prepirati, kdo je kradel.

Si potem zamišljate, kaj bi počeli naši vodje? No, šalo na stran. Povedati hočem, da prihajajoča zima ne bo prizanašala in da bo vse več pomoči potrebnih. Čeprav izgubljeni v morju novo nastalih brezposelnih, bodo še vedno tu. Na nas pa je, da jih opazimo.

Koliko dni ste v prejšnjem letu olajšali dnevne skrbi komu z ulice? Mogoče bo klopca pred trgovino jutri prazna. Mislim, da ni kaj dodati. Nasvidenje naslednjo zimo.

Tomislav Gruden - GTS

OKEJ, VEM, DA JE UTOPIČNO MISLITI NA SPREMEMBE, KI SE ZGODIJO ČEZ NOČ, KAKOR TUDI NIMA SMISLA KOGA SILITI V POMOČ. PRETEKLO BO ŠE VELIKO VODE, PREDEN BOMO ZAČELI DRUGIM RESNIČNO ŽELETI, KAR SI ŽELIMO SAMI.

Kazalo:

To sem jaz:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 BRON 2. KRALJEVSKEGA NATEČAJA
- 6 ODPRTO PISMO ODGOVORNIM V POLITIKI ...
- 9 TATU ZGODBA
- 9 TAUBI
- 10 UČENJE ZA ŽIVLJENJE
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NAJPRED STANOVANJE!
- 18 SOL IN KOPER
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 GOGIJEVA KOLUMNA
- 23 NOV DNEVNI CENTER KRALJEV ULICE
- 24 IZZA REŠETK
- 24 KRALJEVI RECENZOR
- 26 PRED 100 LETI
- 27 PISMA BRALCEV
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

BUDA

foto: Matilda M. Dobro

Jaz sem ... Ne vem, kaj sem ... Star sem 34 let in prihajam iz Ljubljane. Buda me kličejo zato, ker me je začela zanimati duhovnost, ko sem prenehal biti narkoman. Duhovnost me privlači zato, ker je bolj zabavna in so v njej občutki bolj ekstatični, kot so pri drogi. Po malem sem se ves čas zanimal za te reči, bolj intenzivno pa sem se začel s tem ukvarjati, ko sem pred približno desetimi leti srečal nekaj posebnega na tem področju, duhovnost v praksi ...

Pri meni je tako, da se ali drogiram ali pa ukvarjam z duhovnostjo, drugega ni, drugo me nič ne veseli ... Tako kot vsak človek tudi jaz ne maram negativnih občutkov, čeprav je res, da ima vsak človek plus in minus. Trenutno sem v lapsusu in nisem za v javnost ...

Buda

PRI MENI JE TAKO, DA SE ALI DROGIRAM ALI PA UKVARJAM Z DUHOVNOSTJO, DRUGEGA NI, DRUGO ME NIČ NE VESELI ...

03
KRALJI
ULICE

Ne zaupam domačim
politikom.
www.brezdomci.org

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

Veselim se resnice,
znanilke ljubezni,
pomočnice iskrenosti,
varuhinje odrešitve.

Rozina

POLJUBLJAL SEM TE SREDI NOČI.
TEBE PA ...
KOT DA TE NI.

SPIŠ SPANJE PRAVIČNEGA
NEBA IN SRCA.

KMALU SE ZAVEM,
KOT BI BIL BOEM
SREDI NOČI TEME IN ZVEZD,
KI SVETIJO
ZA NAJU
OBA.

IN TI,
KOT BI ODŠLA
V TEMNO NOČ
POEZIJE
MIRU,
PRAVIČNOSTI
ZA NAJU OBA.

IVA TISA

NEDOLŽNOST

NA ISTEM POLJU NEDOLŽNOST SEM UZRL HITRO,
LJUBEZEN, STRAST.

A DRUGEGA JUTRA JAMRALA ONA — TE ŽENSKÉ,
LE JAMRATI ZNAJO:

»MAMA ME VZELA, V KRI GLEDALA —
HČI, KAJ DELALA SI, NESRETNÁ BILA.«

BOSCO

BRON 2. KRALJEVSKEGA NATEČAJA

V prejšnji številki smo razglasili zmagovalce 2. kraljevskega natečaja ter objavili prispevke, ki so zasedli prvo in drugo mesto. No, tokrat pa so v literarni izložbi še prispevki, ki so zasedli tretje mesto. Ti so prišli izpod rok Mojce Stopar, Jožeta Galina, Mira Šeška ter Barbare Jozelj. Vsem udeležencem in zmagovalcem natečaja se zahvaljujemo za sodelovanje.

POSTAL BOM PES

Prijatelj moj, odločil sem se. Naj povem, da sem odločitev sprejel pri polni zavesti in čisto prisebno. Prav tako moram posebej poudariti, da nihče ni vplival nanjo. Mislim na odločitev. Je izključno izraz moje individualne volje. To govorim zato, da ne bo kasneje kakšnih pomislekov. Saj veste, lahko bi kdo podvomil v mojo odločitev. Češ, sprejel jo je pod pritiskom. Ali pa v odsotnosti malih oziroma velikih možganov. Jok! Odločitev je padla po tehtnem premisleku in analitični presoji vseh razpoložljivih dejstev in je v celoti verodostojna in kredibilna. Predvsem pa moja. Še nikdar nisem bil tako pri sebi kot tokrat. Torej, odločil sem se, da postanem pes. Da, prav ste prebrali. Želim postati pes. Pasma si zaenkrat še nisem izbral. Za to je še čas. Malo bom tehtal prednosti in slabosti posamezne pasme. Doberman, šnavcer, ovčar, pudelj, rotvajler, skratka za rodovnik se še nisem odločil. Toda popesjanil se bom v vsakem primeru. Tu ni več nobene dileme. In sedaj vas verjetno zanima, zakaj hočem postati pes? Preprosto zato, ker imam vsega dovolj. Pravzaprav imam vsega premalo. Recimo hrane. Kot pes bom mogoče jedel vsaj enkrat na dan. Tudi lajal bom po mili volji. Sedaj moram biti kar naprej tiho. Tako doma kot v službi. Ob tem, da plače nisem videl že celo večnost. To sta že dva dovolj tehtna razloga. Če bi se nekoliko potrudil, bi jih zagotovo izbrskal še več. Recimo seks. Žena me že nekaj časa ne spusti več na sebe. Kot pes bi lahko naskočil katero koli in kadar koli. Seks pa je sila pomemben za polno in kakovostno življenje. Da ne govorim o svojem kompleksu manjvrednosti. V vsaki malo večji pa tudi malo manjši družbi se počutim, da sem popolnoma odvečen in odrinjen na sam rob. Pobegnem za prvi vogal. Kot rotvajler bi vsem po vrsti pokazal, kdo sem in kaj sem. Takrat se za vogali ne bi skrival, ampak bi tam samo scal. Prijatelj moj, je še sploh treba navajati dodatne razloge?! Zagotovo ne. Poleg tega pa sem se medtem že odločil tudi za pasmo. Definitivno rotvajler. Arijska rasa. Se že učim lajati, gristi in renčati. Nemško sem pa tako že prej znal. Rrrr ...

Jože Galin

SREČANJE

Se srečata prijatelja iz šolskih dni. Prvi na pogled nekakšen ekonomist in oblečen po zadnji modi, drugi zguba v konfekcijskih cunjah. »O, glej, glej, koga vidim,« načne uspešnej. »Povej mi, kako si kaj.« »Hvala, ni slabo,« odvrne zguba. »No, že že, kaj pa počneš sicer,« še kar vrta računar. »Služ'm, služ'm,« na kratko drugi. Hm, čuden tič. Gotovo mi kaj prikriva, si misli vrli ekonomist in zvedavo nadaljuje: »No, torej verjetno imaš kaj pod palcem?« »Ne vem, kam mer's, pr'jatu, vendar mi gre kar dobr', če si to mislu,« še enkrat odgovori zguba. Uspešnej se nekoliko potegne nazaj rekoč: »Ja, ja, ni vse v denarju. Tudi jaz včasih tuhtam. Pa vseeno, položnice, kredit. Ne, ne, to ni zame. In tudi preziram lenuhe, zabušante in podobno sodrgo. Zadnjič me je eden prav razkuril. Kot da sem jaz kriv za njegovo bedo. Kdo pa misli, da plačuje davke, da imajo takšni, kot je on, socialno podporo. Ne bodo me več jeb...!« »Umir' se, pr'jatu. Pejva rajš' na en pir. A se spomniš tiste oštarije?« »Ne, ne, nimam časa. Pa tudi če kaj spijem, potem je samo še slabše. Sicer sem pa tako ali tako na tabletah. Saj veš, živci, stres. Pravzaprav pa še vedno ne vem, kaj ti v resnici počneš?« »T'kole ti bom reku. Vsak jo po svoje rajša. More že t'ko bit. Ne zanimajo me polit'ka, marketing, kultura. Rajš' mam mir, pa da si kakšno zažvižgam. Edin' kitaro pa še zmer' rad igram. Sej veš, v gimnaziji sem bil že skor' zvezda.« »Ja, ja, to je pa res. A se spomniš tistih dveh deklet, ki sta se metali za nama? Prva je padla na tvoje brenkanje, druga pa na moj tenor. Ja, fant, to so bili časi. Nikoli jih ne bom pozabil. In glej, znanca, stara šolska prijatelja so objeli spomini. Vse je bilo zopet kot nekoč in kar naenkrat sta se znašla za starim šankom in nazdravljala ponovnemu srečanju ...

Miro Šešek

BES

Spet mi šivaš črni žamet, mama. Penasta beseda je nit in gubast pogled šivankino uho. Prebadaš. Vozlaš. Vedno več črne niti. Vbodljajev le za koliko let? Nehaj, ne dalje, mama. Ne potrebujem preobleke za srce. Škarje vzemi in izreži črnino. Ostane naj le žamet.

Barbara Jozelj

REALNOST

Sedim in gledam v prazen list. Dežne kaplje kapljajo po okenski polici. Zrak je rahlo zadušljiv. Ko se mi utrne zamisel, kaj bi po dveh urah praznega strmenja v list lahko napisala, zazvoni telefon. Jezno vstanem, se oglasim, a nikogar na drugi strani. Verjetno je zopet bratranec, ki kliče pod skrito številko. Izklopim telefon – danes naj me nihče ne moti. Zopet razmišljam, kaj bi lahko napisala. Jutri je zadnji rok, da oddam svoje poročilo, jaz pa čisto brez idej. Je že res o vsem povedano, o vsem zapisano? Na vratih pozvoni. »Zakaj me ljudje vedno zmotijo ob nepravem trenutku?« se vprašam, ko odidem iskat ključe. Pri vratih stoji moja sošolka iz gimnazije. Povabim jo naprej. Pogovarjava se o možnostih vpisa na fakulteto in o bližajoči se maturi. Da, o tem bi bilo pametno kaj napisati. Sošolka odide, jaz pa vzamem v roke časopis Kralji ulice, ki sem ga včeraj kupila v mestu in ga preberem. Nato napišem poročilo – brez razmišljanja, besede se pišejo na list kar same. Z izdelkom sem vidno zadovoljna. Ko ga bom jutri prinesla naročniku, me bo kritiziral ali pa koval med zvezde. Vem, realnost je neke vmes.

Mojca Stopar

ODPRTO PISMO ODGOVORNIM V POLITIKI, GOSPODARSTVU IN

Moje predstave o odgovornem, naravnem življenju

PROBLEMI SEDANJOSTI IN PREDLOGI ZA NJIHOVO REŠITEV

Prideš na svet: ponavadi v sterilni bolnici, kjer ti takoj porežejo tvoje naravne korenine. Cepijo te in futrajo z nenaravno kemično krmo. Naravno rojstvo v okviru družine in naravno odraščanje bi bil pravi štart za bodoče življenje mladega človeka. Vsak Zemljan ima že ob rojstvu pravico do koščka zemlje. Zemljiška reforma, ki bi to upoštevala, bi se morala že zdavnaj zgoditi.

Z odraščanjem daleč od narave in njenih bitij izgubimo vsak odnos do svojega okolja. Odraščanje v simbiozi z rastlinami, živalmi in ljudmi pa je tisto, kar omogoča spoznavanje in učenje v sobivanju, tisto, kar izoblikuje v človeku nalogo njegovega prispevka kot prispevka razmišljanja sposobnega indivivuumu, tisto, kar omogoča, da bi lahko prav razumeli svojo nalogo vodenja, ne pa borbe proti naravi. Z opazovanjem drugih živih bitij boš ugotovil, da je narava popolna in da je stvarstvo mislilo na vse; da je vse v medsebojni povezavi in da tu ni nič, kar bi bilo potrebno izboljšati. Tvoja naloga je, da to ohranjaš. Ni neumnih in ni pametnih. Vsak shaja, če mu ne vzamemo možnosti za to. »Neumne« in »pametne« delamo mi – ljudje sami, da bi slabotnejše lahko izkoriščali. V svojih projektih sem imel z vsemi ljudmi (odrasli, otroci, sirote, otroci s ceste in otroci, ki živijo na smetiščih) po vsem svetu samo najboljše izkušnje. Narobe je odrekati komu sposobnost, prav je dati priložnost, da svoje sposobnosti lahko udeležajo. Doživeti

uspeh, veselje, priznanje, je največje plačilo, najboljša terapija in ima tudi ekonomski smisel. Praktičen primer za to je projekt BERTA, pomoč za življenje, v kraju Bad Aussee (Štajerska, Avstrija). To je prva permakultura za invalide na invalidskih vozičkih v Evropi.

MEDGENERACIJSKI PROBLEM – VELIKA NAPAKA NAŠE DRUŽBE

Naši starši in stari starši se v domovih za ostarele na smrt dolgočasi. Otroci in vnuki se poneumljajo pred računalniškimi in video igrkami in predvsem pred televizijo. Smisel stvarstva je, da stari ljudje svoje izkušnje in modrosti posredujejo svojim otrokom in vnukom. Otroci imajo pravico do tega in se na življenje tako lahko mnogo bolje pripravijo. Ozavestiti si moramo, da delamo na tem področju veliko napako. Hiše za sobivanje generacij in projekti bivanjskih skupnosti naj omogočijo, da to luknjo v naši družbi zapolnimo. Pouk v šolah naj bi bil oblikovan tako, da pripada 50 odstotkov praksi in 50 teoriji. K vsakemu otroškemu vrtcu sodi vrt, k vsaki šoli sodi kmetija in k vsaki univerzi veliko posestvo. S tem damo otrokom praktične možnosti za preizkušanje in izobrazbo, plodne za prihodnost naših otrok in s tem za prihodnost naše družbe.

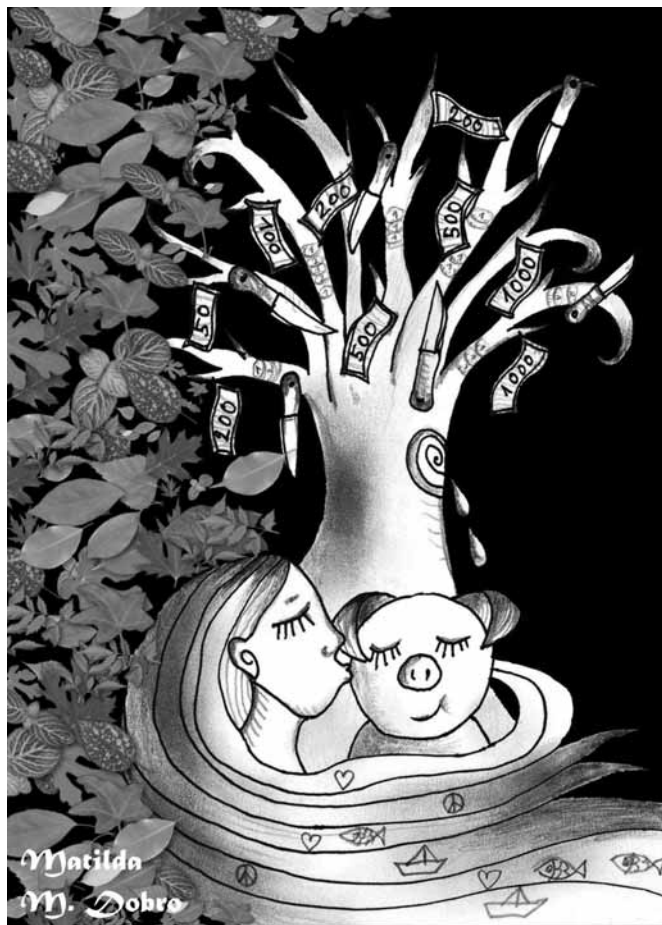
ŠOLANJE – SPECIALIZACIJA – NAPREDEK – PONEUMLJANJE

Današnji moderni, t. i. napredni način šolanja, odteguje mlade ljudi naravi in jih izkoreninja. Če človek povezanosti, medsebojnega učinkovanja in simbioze v krogotokih narave ni sam opazoval, jih tudi ne zmora prepoznati in razumeti. V krogotok nezmotljivosti stvarstva se tudi ne more več vključiti. Kaj je posledica? Namesto da bi razumel, kako krogotoki v naravi funkcionirajo, misliš, da bi jih lahko izboljšal in se začneš proti njim boriti. Tvoja naloga pa je bila, da posegaš v naravo samo tako, da usmerjaš. Kar je potrebno, sta zdrava kmečka pamet in kreativnost.

Naši otroci in vnuki se v šolah in na univerzah poneumljajo, v resnici pogosto celo zdrsnejo v propad. Ne morda zato, ker so učitelji ali profesorji preneumni, ne. To se dogaja zato, ker morajo poučevati po učnem načrtu, ki ga niti sami pogosto ne sprejemajo. Ker dovolijo, da jih politika in lobisti uporabljajo. Toda: kjer je volja, tam je tudi pot. Toda če je profesor odvisen od politične stranke ali je pod vplivom lobistov, ne bo ničesar spreminjal. Naduta znanost se je tako daleč oddaljila od prakse, da njenih teorij široke množice niti ne razumejo niti ne sprejemajo več. V krogotoku te verige manjka že več členov. Znanost in politika sta do danes zatajili in na grozljiva uničenja okolja (klimatske spremembe) nista ustrezno reagirali. Vpliv denarja in korupcija očitno preprečujeta potrebne reakcije in mere. Katastrofe bodo dosegle razsežnosti, ki bodo pripeljale do kolapsa tega bolnega sistema.

Onesnaženje zraka, zastrupljanje vode in zemlje z uporabo kemije in umetnih gnojil v monokulturnem poljedelstvu jemlje človeku zdrave temelje življenja.

Hrana je naše zdravilo. Kmet naj bi proizvajal živila in ne s kemijo zastrupljeno – zaradi monokulture obremenjujočo – manjvredno hrano, ki polni samo želodce. Kmet naj bi kot učitelj posredoval soljudem spoštljiv odnos do drugih živih bitij, do rastlin, do živali in matere Zemlje.

Realnost izgleda žal čisto drugače. S smernicami Evropske unije, obvezami, da bi lahko dobil subvencije, so iz kmeta naredili odvisnika. Kmet je degradiran v prejemnika subvencij. Premije naj bi izravnale omejitve in oškodovanost. Te spodbude ali tako imenovana izravnalna plačila pa so samo delna odškodnina zavožene kmetijske politike, zgrešenih nacionalnih zakonov in zakonov Evropske unije. Vdilo Evropske unije je rasti ali propasti. Specializacija, modernizacija, masovna reja živali. Živali se obravnava samo še kot blago. Odnos do drugih živih bitij narave se izgublja. Mučenje živali je posledica. Druge posledice so pohabljanje živali z rezanjem rogov in kljunov, peruti in repov, mučenje z električnimi udarci, prevelikimi značkami v ušesih itd. Tako mučena kreature ne more biti vir zdravih živil. Če se žival ne počuti dobro, je obremenjeno tudi vse, kar nam da.

KMET JE DUŠA NARODA! ČE UMRE KMET, UMRE DEŽELA!

Zaradi predpisanega načina obdelovanja zemlje nepovratno izgubljam stare kulturne vrednote in znanja. Stare in skozi stoletja preizkušene načine zlahtnjenja in predelave, smernice Evropske unije celo onemogočajo ali prepovedujejo. Delo in visoke subvencije se daje centralnim gigantskim obratom za predelovanje kot klavnice, pekarnice, mlekarne in sirarne. Da svoje kapacitete izkoristijo, so kmetu za vse njegove lastne proizvode odvzeli ali otežili možnosti lastne predelave in zlahtnjenja. Pri peščici bio kmetov, ki so še ostali, so spodbude Evropske unije (nadomestilo škod) zmanjšali in povečali šikane in zahteve. Vse ostalo – to vedo – se bo uredilo samo po sebi. Kmet kot suženj na svoji lastni kmetiji, običajno visoko zadolžen zaradi previsoke stopnje mehanizacije in specializacije. Utrujen in brez veljave, administrativne obveze in namerno povzročanje nevšečnosti našega prenaplujenega upravnega aparata ga spravljajo v obup. Tako živali svoje življenje v popolni odvisnosti. Kdo se še čudi, če otroci trpljenja svojih staršev nočejo nadaljevati?

KOSILO NAPROSTEM

Srédipólja majhna róža,
gorvi sipa zajčjakóža,
zajčka smpo časijédu,
bilje živi nmeje glédu.

Kobrowsky

REŠITEV VSEH PROBLEMŌV

Da bi se proti temu – od prakse odtujenemu napihnjenemu upravnemu aparatu – zoperstavili, je na mestu pogum posameznika in ne voljno sprejemanje samomora! Vživi se v bitje, ki ti stoji nasproti, v rastline, žival, da, tudi v človeka, in vprašaj se, ali bi se na njegovem mestu dobro počutil. Če se počuti dobro deževnik, so tla zdrava. Potem se tudi rastlina in žival počutita dobro, če lahko živita v pravem biotopu in na svobodi. Velik uspeh in veliko prednost imaš, če vse pravilno vodiš. Tla je treba uporabljati in ne izkoriščati. Pestrost in ne monotonija monokulture ohranja zdravje sistema. Naloga, ki si jo od stvarstva dobil, je, da stvari vodiš in ne da se proti naravi boriš. Narava je popolna. Prav ničesar ni, kar bi bilo pri naravi potrebno popravljati. Če to kljub temu poizkušaš, je to samoprevara. Narava je tudi popolna. Napake delamo samo mi, ljudje. Vlivajo ti strah – osvobodi se strahu. Strah je najslabši življenjski spremljevalec. S spoštljivim delom s stvarstvom in njegovimi živimi bitji boš sam največ pridobil. In biti kmet je tako najlepši poklic.

Sepp Holzer
E-naslov: office@krameterhof.at

DA BI SE PROTI TEMU – OD PRAKSE ODTUJENEMU NAPIHNJENEMU UPRAVNEMU APARATU – ZOPERSTAVILI, JE NA MESTU POGUM POSAMEZNIKA IN NE VOLJNO SPREJEMANJE SAMOMORA!

IZGUBLJENO LJUDSTVO

Živelo je ljudstvo. Moje ljudstvo, tvoje ljudstvo, naše ljudstvo. Živelo je v miru, slogi, harmoniji – brez bolezni in brez pomanjkanja. Nekega dne padel je možakar na skušnjavo in se zadržal na ves glas: »To je moje!« Začel je zabijati kole v zemljo za svojo mejo. Celotno ljudstvo je padlo v zanos. Sekali so drevesa, postavljali kole ter na ves glas se vsi drli: »To je moje, to je moje!« Krog se je prekinil in ljudstvo je padlo v labirint brez izhoda. To dela meje. Meje so strah, nezaupanje, kopičenje in neumna tekmovalnost ter s tem izkoriščanje. Grozljivo je, da eni rastejo, medtem ko drugi padejo. In da tisti, ki rastejo, vedo, da ne bi bili veliki, če jih ne bi toliko popadalo. V labirintu je večna vojna. Iz daljave vidim ta labirint in v srcu vem, da ne bom doživela konca tega. Že pred leti sem kot orol v sanjah letela čez Slovenijo in videla v zrak vpijoči lačni narod. In danes? Slišim nezadovoljne delavce s svojo plačo, ki delajo še samo zato, da jih kdo na cesti ne bi ozmérjal z lenuhom, da zadržijo status, čeprav je ta status lažniv. In tako nekako vsi podpiramo ta labirint brezizhodnosti in lažnih temeljev naše države vedno bolj revnega in prestrašenega ljudstva.

Anastasia Om

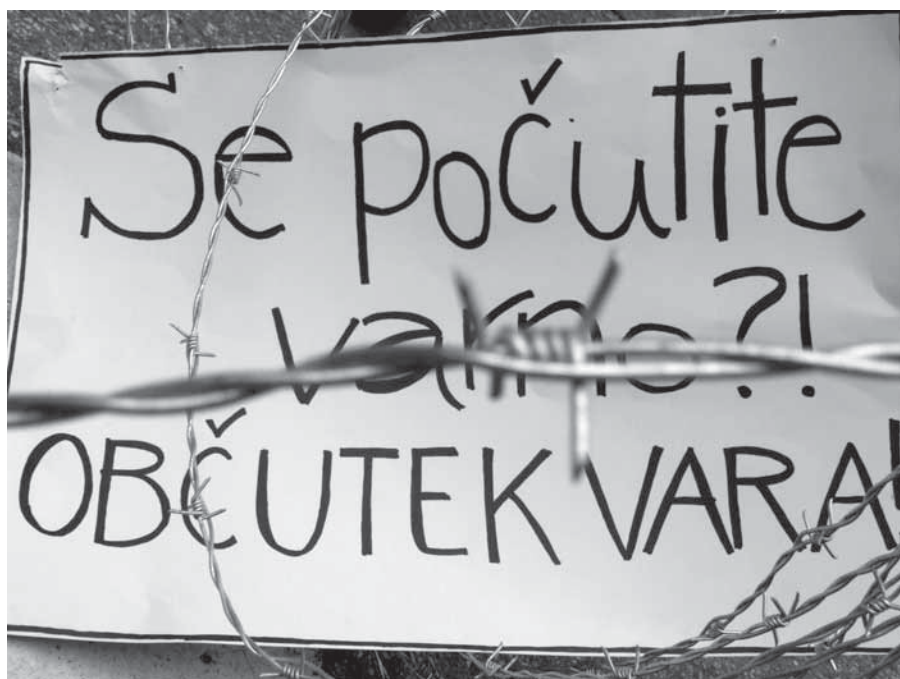
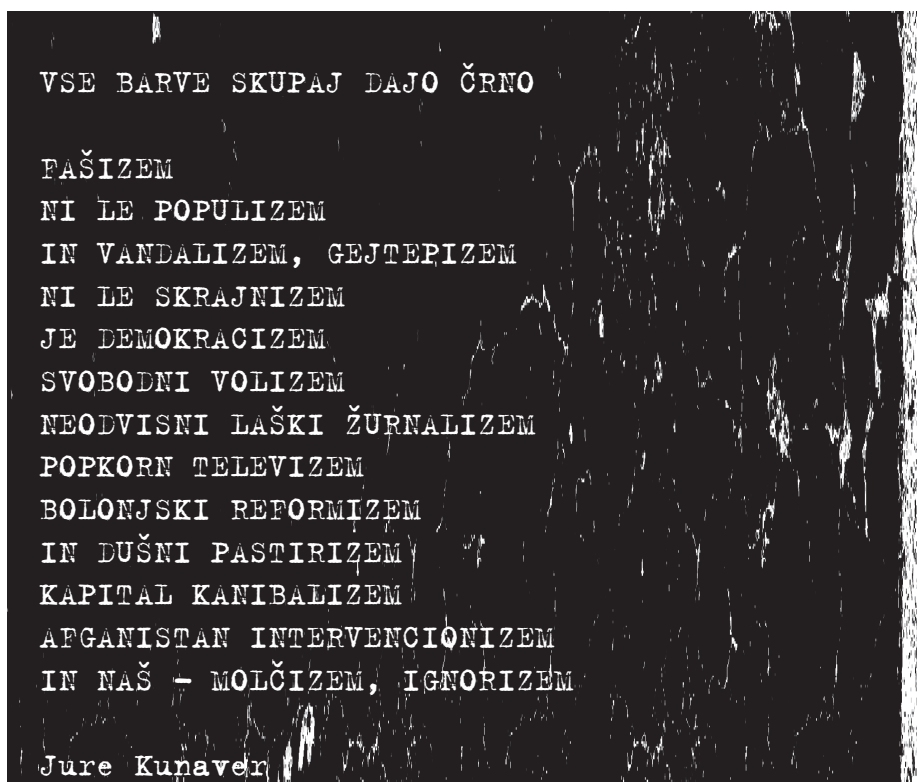

foto: Tomislav Gruden - GTS

UJETOST

Neizpolnjene želje.
Ptiča let.
Delfinova plavut kot morski pes.
Škoda -
strah vlada.

Anastasia Om

NOVEMBER

KO PO DIMIČEVI ULICI PELJALA SVA SE,
SNEG JE LETEL IN DŽ JE ROSEL,
JAZ PA V AVTO SEM SE ZALETEL.

BRŽ PRIŠEL JE POLICAJ IN ME
PORINIL NAZAJ.
KAR MALO POTRPI, DA SVOJE DOBIŠ,
DA BOŠ VEDEL, KDAJ SE ZALETIŠ.

ODPELJALI SO ME S SEBOJ,
KRI VZELI SO MI TAKOJ,
ZDRAVNIK JE UGOTOVIL,
DA TRD SEM KOT KANON.

ŠEST MESECEV PRETEKLO JE ŽE,
KAR V AVTO SEM SE ZALETEL,
OBA VSA POZABILA ČISTO NA TO
IN MISLILA SVA, DA NIČ NE BO.

NAENKRAT PA POŠTO DOBIM,
NAJ SE NA SODNIJO ZGLASIM.
SODNIK MI ČITA OBTOŽNICO,
A MEN JE PRI SRCU HUDO,
A ODVETNIK ME TOLAŽI,
SAJ NIČ HUDEGA TI NE BO,
LE ŠEST MESECEV PREČIKČAL BOŠ.

MIMI

TATU ZGODBA

Ta tatu sem si dal narediti zato, ker ima to številko tudi Michael Jordan. Pa 23 je tudi moja srečna številka. Naredil sem si ga, ko sem bil star 16 let, malo mi je tudi žal, a sem se nanj kar nekako navadil. Takrat sem bil pač v puberteti.

Darko Pešl - Jerry

Foto: Matilda M. Dobro

09
KRALJI
ULICE

TAUBI, 8. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Kje si dobil denar za drogo in koliko si ga potreboval?

Hja, na začetku ti še nekako znese. Zapravljal sem svoj denar. Toda tega denarja je kmalu premalo in začne se začaran krog iskanja financ. Največkrat gredo najprej v prodajo stvari od doma: sesalec, zlatnina, CD-playerji, televizija. Nič kaj prijetno ni, ko starši ugotovijo, da jim izgineva denar iz denarnic ali »skritih sefov« po omarah. Ko ugotovijo, da ni zlatnine in da sta izginila sesalec, televizija ... Ko je doma enkrat že vse izropano, pride na vrsto cesta. Takrat se začne klasični kriminal: kraje, vlomi ... Jaz sem obiskoval svoje prijatelje in jim tvezil razne zgodbe o potrebi po denarju. Tako sem počasi izgubil vse nekaj vredne prijatelje. Predstavljajte si, da narkoman krade na svojem delovnem mestu. Ne le da bo izgubil službo, temveč bo končal še na sodišču. Dekleta se začnejo tudi prodajati, da bi prišle do svojega šuta. Toda tega se ne počne, ker bi ti bilo lepo, temveč ker potrebuješ prekleti šut, da potešiš fizično bolečino.

Ni prijetno biti prijatelj narkomana, ki te ne išče zaradi prijateljstva, saj pri narkomanih čustva otopijo. Išče te, da iz tebe izvleče denar. Koliko izgovorov je sposoben najti narkoman, da pride do denarja!

Jaz sem prepričal celo bivšega župnika v Portorožu, ki je bil Don Pierinov namestnik za delo z odvisniki v Sloveniji. Torej je imel že kar veliko izkušenj. Toda sem uspel.

Če uporabim malo humorja: narkomani bi bili s svojo sposobnostjo manipulacije pravi mojstri v politiki in managementu. A v vsakem humorju je deset procentov resnice.

Tomaž Golob

UČENJE ZA ŽIVLJENJE

Šola Hansa Christiana Kofoeda

28. marec. 1928. leto. V majhno kletno sobo, ki jo je začasno odstopila cerkev, je na otvoritveni dan prišel en študent: gospod Nielsen je imel povsem ponošene čevlje, zato sta s Kofoedom začela v popravilnici čevljev. Izkazal se je za zelo praktičnega človeka in kmalu postal Kofoedov asistent.

Mladi Danec Hans Christian Kofoed je sredi 1920. let na lastni koži izkušal vsakodnevno čakanje v vrstah na zaposlitev in spoznaval posledice, ki jih brezposelnost povzroča človekovi psihi. Ko po več poskusih še vedno ni našel službe, denarja za hrano pa je začelo primanjkovati, so ga začeli prevevati občutki melanholije in obupa. Obdobje brezposelnosti po prvi svetovni vojni je ustvarjalo nove tipe ljudi: nekateri so postali jezni, zagrenjeni, drugi so se obrnili vase ali se počutili zavrnjene. Brezposelni so bili prepuščeni sami sebi, velikokrat v ponižujočem, skoraj obupnem položaju. Ljudje, ki so v drugačnih okoliščinah skrbeli zase, za svoje družine, so bili prisiljeni živeti od miloščine drugih. Zgubljali so samospoštovanje, zaupanje v družbo in prihodnost. Lastne izkušnje z brezposelnostjo in srečanje z drugimi ljudmi brez dela, so vzpodbudile Kofoeda k ustanavljanju šole za brezposelne s preprostim razlogom: vračanjem samospoštovanja ljudem in zaupanjem v prihodnost.

Kofoed gledališče

Po dobrih 80 letih je iz majhne kletne sobe, kjer je Kofoed brezposelnim prvič ponudil različne delavnice ročnih spretnosti, zrasla organizacija s približno 150 zaposlenimi, okrog 3 000 študenti in študentkami letno, med katerimi je več kot 70 različnih narodnosti. Velika, a prijazno urejena opečnata stavba, je hkrati dom, delovno mesto in šola. Predvsem šola, saj zaposleni njene obiskovalce imenujejo študenti, ne pa uporabniki, klienti ali celo pacienti. Niso namreč usmerjeni v zdravljenje primanjkljajev, pa tudi ne predstavljajo zavetišča, kjer bi uporabniki ostajali na isti točki daljše časovno obdobje. Šola je zasnovana na ideji, da moramo ljudem, če jim želimo pomagati na socialnem področju, omogočiti tudi izobraževanje. Preko različnih delavnic poteka socialno-pedagoško delo s študenti. »Učna situacija ne sme biti preveč ali premalo zahtevna, mora prinašati tako zadovoljstvo kot nezadovoljstvo,« pravi

Jens Aage Bjørkøe, ravnatelj šole, »saj le tako omogoča motivacijo, energijo in željo za drugačen način življenja.« Na ta način študent lahko doseže uspeh. Izgraditi identiteto, zasnovano na izkušnji, da lahko posameznik, posameznica, sam naredi določeno stvar, pa je ključni namen šole. Njihovo vodilo je akcija, saj ta pomeni spreminjanje. Vendar gre za akcijo, ki izhaja iz posameznikovih individualnih potreb, ki pa so seveda od enega do drugega študenta zelo različne. Ravno zato je vsak študent najprej sprejet pri svetovalki, s katero opravi uvodni razgovor. »Ko pride človek prvič k nam, sedeva in se pogovarjava. Jaz sem strokovnjakinja za šolo, študent pa je strokovnjak za svoje življenje,« je vodja oddelka šolskih svetovalcev Marianne Bjørkøe opisala prve korake. Gre torej za enakovreden odnos, zasnovan na dialogu. Pisarne svetovalnih delavcev in delavk niso po naključju v četrtem, najvišjem nadstropju. Želijo namreč, da bodoči študentje v čim večji meri začutijo in doživijo šolsko klimo. Zanj načrtno skrbijo: povsod so umetniške slike študentov; različne prostore označujejo lične lesene tablice na kovinskih držalnih; v avli je ogromna kletka s pticami, s katerimi se študentje med odmori pogovarjajo. Imajo svetlo knjižnico z razgledom, velik del pohištva oblikujejo sami znotraj mizarske delavnice. Imajo tudi zeleno teraso, kjer poleti jedo kosilo. Mimogrede: za pester jedilnik skrbi kuhar, ki se je šolal v Italiji, imele smo priložnost poskusiti in ni dvoma, da si zasluži vse tiste nagrade. Nekonstruktivni načini življenja tu niso preganjani, ampak so sprejeti z odprtostjo in toleranco. Če nekdo pride v šolo vinjen, se mora za tisti dan posloviti,

vendar lahko naslednji dan spet pride. Študentje lahko enostavno prehajajo od enega do drugega nivoja oziroma začnajo biti bolj intenzivni in ciljno orientirani, ko so na to pripravljeni. Če pa zdrsi nazaj in/ali navzdol, lahko začne proces od druge začetne točke. Logo Kofoed šole predstavlja dve roki, ki obkrožata plamenček. Simbolno to pomeni, da v vsakem študentu odkrivajo in spodbujajo njegove možne točke, sanje, vire in priložnosti. Ravnatelj Jens nam je predstavil svoj pogled na šolo: »Kofoed šola je kot gledališče. Je samo fasada za stvari, ki se dogajajo v ozadju, na globljem nivoju, v človekovi osebnosti.« Študent razvija predvsem socialne (točnost, sposobnost sprejemanja kritik, empatija, izražanje čustev na primeren način, komunikacijske spretnosti, timsko delo ...), pa tudi eksistencialne veščine (sposobnost najti pomen, smisel in upanje) ter veščine določenega delovnega področja.

Kreativnost kot pot do sebe

Šola se deli na delavnice in izobraževalne oddelke. Pedagoginja slikarske delavnice nam je pojasnila skriti pomen ustvarjanja slike: »Vsakokrat ko slikaš, moraš sprejeti odločitev. Izbrati moraš motiv, barve, kakšne ljudi boš slikal, kakšne predmete ... Stranski produkt slikanja je, da se odločaš o sebi, o tem, kakšen si želiš biti ...« Različni nivoji šole so med seboj povezani in se dopolnjujejo. Znotraj avtomehanične delavnice, ki jo vodi nekdanji odvisnik, popravljajo šolske avtomobile, ki jih vozijo študentje. Na kovinskih odpadkih zbirajo pohištvo, ki ga nato preuredijo na mizarski delavnici. Imajo video delavnico, kjer oblikujejo vsebino za lasten lokalni

V frizerskem salonu se študentje in študentke učijo frizerstva, lahko pa se pridejo tudi ostriči in plačajo s šolsko valuto – Kofoed dolarji.

TV-program ter glasbeno delavnico, znotraj katere se lahko učijo igranja instrumenta ali celo posnamejo zgoščenko, videospot pa si lahko ustvarijo na video delavnici. Posebno vlogo imajo tudi odprte delavnice, kamor lahko posameznik pride kadar koli brez vnaprejšnjega dogovora in vključitve v šolo. Tam šivajo, kvačkajo, ustvarjajo lutke, slikajo na kamne. Dvakrat letno priredijo tržnico, na kateri izdelke prodajajo. Vsako leto izvedejo 150 različnih delavnic, med njimi so tudi: računalniška, jezikovna, matematična, frizerska, šiviljska, kuharska, na kateri se naučiš kuhati in kjer poješ svoj obrok, delavnica vsakdanje filozofije, svetovne religije, psihologije, delavnica o danski družbi ...

Posebno pozornost namenjajo tudi študentkam, zlasti pripadnicam različnih etničnih skupin. Pri frizerju in v telovadnici je en dan na teden rezerviran samo za ženske. Imajo tudi mesečna večerna ženska srečanja, ki obiskovalkam omogočajo gradnjo socialnih mrež in nove izkušnje. Med drugim je namen takšnih srečanj tudi odpreti prostor ženskam, ki so drugače le doma in skrbijo za družino. Ženskam iz drugih kultur je namenjena tudi delavnica učenja vožnje s kolesom. Ugotovili so namreč, da jih veliko ne zna kolesariti. S to delavnico se ženskam fizično in simbolno odpre prostor, da gredo lahko dlje.

Skupnost z lastnim denarnim sistemom

Poleg vrste različnih delavnic so v šoli posebnega pomena proizvodne delavnice, na katerih lahko študentje zaslužijo Kofoed dolarje, ki so notranja valuta šole. Študentje lahko zaslužijo največ 27 dolarjev na dan – kar znaša tri ure dela. Šolski dolarji so enakovredni danskim kronam, uporabljajo pa se lahko le znotraj šole in jih ne morejo menjati v krone. Na proizvodnih delavnicah gre za najbolj osnovne proizvodne aktivnosti, ki jih lahko dela kdor koli in se izvajajo v sodelovanju z različnimi podjetji po Kopenhagenu. Tako smo tudi obiskovalke lahko preizkusile svoje spretnosti na eni izmed takih delavnic. Kakšno uro smo zlagale in označevale polnilce za mobilite in klepetale s tamkajšnjimi študenti, ki so nas najprej začudeno opazovali. »Pomembno pri vseh delavnicah je ustvarjanje prijetne, sproščene atmosfere, da se ljudje dobro počutijo, navežejo stike in razvijajo svoje komunikacijske

Na odprto delavnico prideš in greš kakor hočeš brez kakršnih koli pritiskov. Temu primerna je tudi domača atmosfera.

veščine,« je poudaril Ole Meldgaard, ki je zaposlen v šoli od 1986. leta in je glavni šolski svetovalec. Šola deluje kot mini družba, vključno z možnostjo zaslužka za pokritje osnovnih potreb. »Če pride človek k nam lačen in prosi za hrano,« pove ravnatelj Jens, »mu ne ponudimo brezplačnega obroka. Ponudimo mu možnost zaslužka v eni izmed proizvodnih delavnic in v eni uri si lahko plača obrok v šolski jedilnici. Hrano v šolski jedilnici tako jé z istim občutkom kot vsi drugi, saj si jo je zaslužil sam, ne pa prejel iz usmiljenja. Umetnost ponuditi nekomu podporo na način, ki ni poniževalen in destruktiven do prejemnikovega samospoštovanja, ni enostavna.« Šola tako do potankosti sledi svoji tradiciji, saj je bila vzpostavljena v nasprotovanju dobrodelnim metodam. Namesto da bi poudarjali človekovo šibkost, preteklost, napake, pomanjkanja, so začetna točka študentovi lastni viri in kakovosti. Poleg prehrane si lahko študentje v šoli kupijo še druge stvari in storitve po nižjih cenah: frizerja, avtobusne vozovnice, pranje oblek, denar si lahko nalagajo na račun za kaj večjega, na primer kolo iz šolske popravilnice koles, tehniko, oblačila ... Proizvodna delavnica odpre svoja vrata ob šestih zjutraj. Delo se začne počasi, nalivajo se prve skodelice kadeče se kave. Nekateri študentje so nočni pohajkovalci, brezdomni ljudje in zanje je zgođen začetek zelo pomemben. Za velik del študentov je delavnica pristan, kjer začne življenje s prej destruktivno osamljenostjo, zasvojenostjo, občutki brezvoljnosti in praznimi dnevi, dobivati pomen. Proizvodna delavnica in sistem šolskih dolarjev deluje kot vstopna točka do drugih aktivnosti in storitev, ki jih ponuja šola.

Oddelek za Grenlandce in ribiška ladja »Anholt«

Ko smo odprle vrata v nizko rdečo hišico, nam je najprej padla v oči ogromna koža severnega medveda, ki je bila razprostrta čez mizo. Šola ima že dolgo tradicijo dela z marginalizirano manjšino na Danskem – Grenlandci. Na oddelku študentom omogočajo ukvarjanje z njihovimi tradicionalnimi dejavnostmi: izdelovanje kanujev, ročna umetnost, delo z usnjem, kožami, glasbene in plesne aktivnosti ... Ko smo prišle, je bilo na oddelku zelo živahno, saj so se študentje ravno odpravljali na ribiško ladjo, ki je prav tako last šole in jo je bilo treba pripraviti za zimo. Na ladjo navadno hodijo dvakrat tedensko, jo vzdržujejo in se odpeljejo na ribolov. Trenutno je na oddelku dvajset študentov, vodja oddelka pa je bila precej zaskrbljena, saj jih je ta dan prišlo le osem: »Veliko jih ima probleme z alkoholom in hašišem. Kadar ne pridejo, lahko izgubijo del socialne podpore.« Država ima za Grenlandce poseben integracijski program, vključujejo se v različna izobraževanja, v zameno pa dobivajo denarno podporo. Petdnevni obisk šole Hansa Christiana Kofoeda v Kopenhagenu je bil posebno doživetje. Ko smo se ponoči sprehajale po ogromni stavbi, smo razmišljale, kako ponosen bi bil Kofoed, koliko življenj se je že spremenilo na bolje od skromnih začetkov leta 1928 pa do danes. Ni kaj, en entuziastičen človek lahko naredi, spremeni in spodbudi ogromno, pa naj porečejo kar koli. Še celo potem, ko ga ni več na tem svetu.

NEK AJ

cestnih

KO NE MOREŠ IZ SVOJE KOŽE

Včasih ne moreš iz svoje kože in pokažeš svetu vse tisto, kar premoreš v sebi. Je to naš pravi obraz? Je to naša kri, naš značaj? Nagon morda? Smo to »mi« v pravi luči ali obstaja še kaj drugega? Navsezadnje, ko nekaj storimo, ko to storimo iz čistega instinkta, si rečemo: »Nismo mogli iz svoje kože.« Ko gledam nase, si to vedno rečem. Vedno rečem tudi drugim. Toda mogoče ni res. Zakaj? Dejstvo je, da imaš takrat presežek čustev in ta čustva so lahko zelo »nevarna« za tistega, ki jih bo dobil od mene. Nevarna v tej smeri, ker so tako močna. Nevarna zaradi dejstva, ker so tako iskrena, da lahko zarežejo skozi katero koli debelo kožo si želijo. In ljudje? Ne verjamemo več v stvari, tudi če je to resnica. Verjamemo v stvari, ki so približki naše resnice. Situacije, ko imamo te presežke, so zelo ognjevite, zelo napete, strastne. Takrat bi človek že umrl, če ne bi zmozel pokazati svoje resnice, svojih čustev, svojega srca in tako naprej. Takrat si zaželiš, da si to, kar si, in ne razmišljaš. Tisti plamen v tebi ti ne pusti razmišljati, niti ni časa za to. A ko končaš, pride na vrsto razmišljanje. Pride na vrsto vest. Šele takrat se zaveš, ali si sploh ravnal prav. Toda še vedno se opravičuješ s tem, da si preprosto moral storiti »tisto«. Zadnje dni to zelo obžalujem, če sem iskren. V sekundi si lahko pokvariš »ugled«. Toda vzeti človeku nagon, instinkt, vso strast, ki se nabere v danem trenutku, je isto, kot bi mu vzeli človeškost. Toda kaj je najhuje? Tisti, ki vidi ta tvoj plaz čustev, ne vidi

tebe. Vidi samo plaz. In plazovi so že po naravi nevarni. Mislim, da ko najdeš nekoga, kogar koli, to je lahko sorodnik, prijatelj, tudi znanec, ki bo priča tem tvojim plazovom ..., temu tvojemu izpovedovanju samemu sebi, da si še živ, če hočete ... in se ne bo prestrašil, se ne bo umaknil, temveč bo razumel, skušal razumeti – si lahko samo blaženo srečen. Resnica ni vedno to, kar vidimo. Tudi mi nismo samo to, kar je videti navzven. Na prvi vtis. In tisti, ki skuša razumeti celoto, ki se potruji vstopiti in ne pobegniti, je pravi. Kajti kaj te čaka za vrati človeka, je ogromna skrivnost, globoka črnina ... in ne moreš je vedeti vnaprej. Toda če ti oseba dovoli, vstopiš. In ko vstopiš, pozabiš na strah, pozabiš na vse ... Verjameš v to osebo in ona prav tako vaše. To je zame eden od vrhuncev prijateljstva. Ko se vse, kar si, slika v tisočerihih barvah in prijatelj vidi samo eno – edino pravo – bravo srca.

Guardian

OSEBNA RAST, 2. del

Raziskoval sem osebno rast preko mnogih napisanih teorij, na koncu pa ugotovil, da se brez truda samo od sebe ne bo nič spremenilo. Raziskoval področje mišljenja in ugotavljal, da je del vsega mojega sveta, del, ki je pogojen z mojim mišljenjem. Ker sem hotel preveriti, sem tudi poizkusil, zavestno sem začel raziskovati svojo notranjost: kaj se dogaja znotraj duše, kaj se plete v moji podzavesti. Zavestno sem začel spreminjati samega sebe. Ali bolje rečeno, spreminjati vzorce svojega mišljenja. Spreminjal sem svoje reakcije v interakciji z drugimi. Dvigoval samozavest, zavest, samopodobo, komunikacijo, se začel odpirati in govoriti najboljšim prijateljem o sebi. Vse do točke, ko sem razbijal vsako svojo blokado, do točke, ko sem bil zmožen pred celim razredom razkriti sebe prav v vsaki svoji podrobnosti. In kaj sem spoznal, če sprejem samega sebe, zakaj me ne bi sprejeli drugi, če se poglobim vase, lahko samo napredujem. Res sem potreboval osvoboditev in uspelo mi je.

Baron Zois

DUŠA SOČUSTVOVALKA

Duša sočustvovalka sem. Na papir sem prišel z določenim namenom. Zaščitnik brezdomcev sem namreč. S temi se je treba pogovarjati, da ti je vse še bolj jasno. Včasih mi brezdomci potožijo, da ni vse tako, kot bi moralo biti. Odprl vam bom občutljivo temo o nekem dobrodelnem društvu oziroma organizaciji. Torej govorimo o imenu društva, ki lahko tudi zlorablja. Moti me, da društvo dobrotelčnosti nagovarja ljudi, naj ne dajejo beračem. Da naj prispevke dajejo kar društvu. Če bi to društvo dobrotelčnosti res hotelo pomagati brezdomcem, potem jim ne bi škodovali na tak že malce obrabljen način. Ne strinjam se s tem, kar pravijo. Omenjeno društvo opozarja ljubljansko javnost, naj ne podpira beračev po cestah. Kako je to mogoče, saj je dejstvo, da veliko brezdomcev ne pije. In tudi tisti, ki pijejo, morajo tudi kaj jesti. Nikakor ves denar ne bo šel po grlu, kot društvo to trdi. Brezdomec od tega denarja, ki ga ljudje darujejo v društvo dobrotelčnosti, nimajo nič. Niti enega evra ne. To, kar ljudje tja prispevajo, pomaga le tistim, ki imajo dom in niso brezdomci. In to ne na način, da jim plačajo položnice. Ta organizacija oziroma društvo pravi: »Prinašajte svoje darove v denarju in blagu v dobrodelno pisarno na ... Ljubljancani, odkupljajte se v dobrodelni pisarni. To društvo se po mojem mnenju ne bi smelo vtikati celo v to, kam brezdomci da še tisto malo drobiža, ki ga ima. Ne verjamem, da bi brezdomci tej organizaciji delali konkurenco. Kvečjemu bi prej to bilo obratno. Ali je ta nastrojenost proti beračem v skladu s Kristusovim naukom? Večino brezdomcev poznam. Skoraj vsi čakajo na to, da bodo stari 65 let. Potem bodo lahko prejeli pokojnino. Še celo to je res, da brezdomci zdaj manj pijejo kot prej, govorim o 30 odstotkih brezdomcev. Ta dobrodelna organizacija ni bila tista, ki je ustvarila Društvo Kralji ulice. Njihovo društvo dobrotelčnosti se razlikuje od društva Kralji ulice. V društvu dobrotelčnosti dajo brezdomcu samo obleko, kakšen šampon; prostore, kjer se brijejo in tuširajo, pa so dale uršulinke v centru. Naj opomnim, da mi

brezdomci večkrat potožijo, da britvice zelo slabo brijejo, hrana pa da je tam v redu, a je ne plačuje ta dobrodelna organizacija. Na društvu dobrodelnosti brezdomec ne more dobiti denarja za novo osebno izkaznico, dajo pa jim obleko, kar pač imajo – sam izbirati ne smeš. Drugod po Evropi ni izgovorov in zgodb o brezdomcih, dobrodelna organizacija v Evropi jim vsekakor da denar za dokumente. Pa ne samo denar, drugje po Evropi je pomoč brezdomcem zelo vidna in učinkovita. Najbrž društvo dobrodelnosti poleg beračenja ne odobrava prodaje Kraljev ulice. Saj sta v njihovih hipnozah, kam naj dajejo ljudje denar, prisotna nepoštenost in tudi nesprejemanje beračev, s katerimi to društvo niti nima toliko dela in stikov. Delo z brezdomci poteka na Kraljih ulice in v uršulinskih prostorih, ne pa v društvu dobrodelnosti. Namerno sem večkrat hodil tja – in kaj sem videl? Tam so vedno v vrsti stali lepo oblečeni ljudje. Večinoma iz bivših republik Jugoslavije. Tja pridejo po hrano, do katere si upravičen enkrat na tri mesece. To, da je notri v tem paketu le en liter olja, en kilogram moke, morda dvoji špageti in en kilogram praška, je malce čudno. ... Še vseeno brezdomec pričakuje manj denarja kot pa to dobrodelno društvo. To društvo dobrodelnosti ne išče brezdomcev po cestah, tako kot to počnejo po Evropi. In to od jutra do večera. Do zdaj v tem društvu še nisem videl nobenega učinka glede brezdomcev. Sem ga pa videl na društvu Kralji ulice. Tako bo zdaj ljudem malo bolj jasno, kako je z brezdomci. Bodite srečni, če srečate berača. Nikoli ne veš, morda pa so ravno berači neka preizkušnja za nas. Na Kraljih ulice prostovoljke brezdomce tudi vsak dan pozdravijo in z njimi komunicirajo. Pa tudi jesti jim dajo in jih pokajo v socialna stanovanja. Zdi se mi, da je ravno društvo Kralji ulice upravičeno do nalepk, da pomagajo revežem. Naj vam še nekaj zaupam. Sam sem bil kandidat za stanovanje. Iz sočutja do brezdomcev sem se odpovedal kandidaturi. Želel sem si, da pride namesto mene v stanovanje mlajši brezdomec s psom. Seveda tega nisem povedal nikomur. In kaj se je potem zgodilo? Želja se mi je izpolnila. Točno ta brezdomec

se je znašel s svojim kužlom v stanovanju. Zanimivo, kajne? Torej jaz pa društvo Kralji ulice smo za brezdomce nekaj naredili. Nekaj, kar ljudem pokažemo. Tukaj na društvu Kralji ulice pomagajo in nikoli ne obsojajo beračev. Če se je članek tega društva dobrodelnosti znašel v časopisu Kralji ulice, potem naj najde svoje mesto tudi članek brezdomca. Smo v demokratični državi, kjer velja svoboda govora. Pravica in resnica pa morata tudi najti svoje mesto.

Zaščitnik brezdomcev

ANEKDOTE IZ PRODAJE

REŠILI STE MI ŽIVLJENJE!

Ko sem nekega dne prodajal Kralje na železniški postaji, sem ves utrujen in zdelan komaj stal zaradi pomanjkanja spanca, saj v treh nočeh nisem spal več kot tri ure na noč. V nekem trenutku, ko sem že napol kinkal, pride mimo mene mladenič in se mi ves nasmejan začne približevati. Ves vesel mi reče, da sem mu rešil življenje. Jaz ves začuden začnem gledati vanj, saj ga nikoli prej nisem videl. On pa nadaljuje, da je iz Ilirske Bistrice in da je imel neke opravke v Ljubljani ter da mu je mama zabičala, da se ne vrača domov brez Kraljev. Imel pa je to smolo, da na svoji poti ni srečal nobenega prodajalca, tako da se je res razveselil, ko me je zagledal s časopisi v rokah. No, takšne malenkosti mi dajejo dodatno zadovoljstvo pri prodaji našega časopisa.

Marko Nakrič

FIZIČNI NAPAD

Enkrat ko sem prodajal Kralje in pri tem imel slab dan pri prodaji, v nekem trenutku stopi do mene možakar in me začne najprej verbalno napadati, nakar mi v nekem trenutku zagrozi tudi z roko. Samo še tega se mi je manjkalo! Poskušal sem ga nekako pomiriti, kar je pri njem izzvalo ravno nasprotni učinek. Že je zamahnil proti meni, ampak sem se mu za las izognil. V nekem trenutku se začnem iz strahu smejati, kar pri njem povzroči prepaden pogled, jaz pa mu samo roko pokažem proti stropu, kjer je visela varnostna kamera, saj sva bila v podhodu železniške postaje, in mu rečem, da naj svobodno udari, saj bom imel odlične dokaze. V tistem trenutku se prikaže tudi varnostnik, kar ima za posledico nagel odhod mojega nesojenega napadalca. Tokrat sem se izvlekel, naslednjič pa se mogoče ne bom, čeprav ne razumem tovrstnih agresivnih dejanj nad nami, ampak to se bo na žalost zmeraj dogajalo.

Marko Nakrič

BOLNA TETA IZ CELJA

Ko prodajam Kralje imam razne stike tudi z narkomani in drugimi žicari. Tako en dan k meni pristopi stari žicar z železniške postaje in mi reče, da potrebuje dva evra za vlak do Celja, kjer naj bi imel bolno teto. Vprašam ga, koliko stane vozovnica do Celja, saj se vsake toliko časa zapeljem tja prodajat, tako da mi je cena vozovnice zelo dobro znana. Seveda je izrekel neizmerno veliko ceno. Lepo te prosim! Nakar je začel nižati na en evro, 50 centov ... Pa to še ne bi bilo čudno, če bi to bil novinec in me ne bi poznal, ampak videvava se vsak dan in sem bil presenečen, da me je imel za tako naivnega, da bom nasedel na to staro džankijevo foro. Samo nasmehnil sem se mu in mu rekel, da naj naslednje pride do mene z izgovorom, da rabi za karto do Benet, mogoče bi mu celo dal tistih 20, 30 evrov zanjo.

Marko Nakrič

EVROPSKI DAN MOBILNOSTI IN DAN BREZ AVTOMOBILA

22. septembra se je ob negodovanju mnogih Ljubljancev zaradi gneče in ogromnih kolon, saj je bila Slovenska cesta zaradi prireditve zaprta, okoli desete ure v centru Ljubljane začelo dogajati. Pozneje sem v nekem lokalu slišal možakarja, ki se je jezil, namreč kakšen Dan mobilnosti za vraga je to, ko je potreboval več kot dve uri, da je prišel z enega konca Ljubljane do drugega. Razna društva – od Rdečega Križa do društev za preventivo v prometu – so imela svoje stojnice, kjer so se predstavila. Prikazana je bila tudi vožnja s kolesi po različno težavnih poligonih: od navadne vožnje do

skakanja koles po avtomobilih in drugih težkih izzivih. Malčke so učili voziti kolo, rolerje ... Poleg tega pa se je vršil zabavni program, ki je zvečer privabil mnoge na koncert znanih slovenskih skupin, kot so Orleki, Terrafolk in drugi.

Za konec bi rad ob dnevu oziroma tednu mobilnosti poudaril, da se ob dejstvu, da je na cestah zmeraj več avtomobilov, motorjev ..., večja v zraku izpust hlapov, ki so škodljivi ne le nam, ampak tudi planetu, na katerem živimo, tako da vam na srce polagam tole misel, da imamo samo en planet, ki ga je potrebno varovati ... In naslednjič, ko vas obide neizmerna želja,

da se z avtomobilom zapeljete do sto metrov oddaljene trgovine po sto gramov kave, tega, prosim, ne storite in se raje tja odpravite peš ali s kolesom.

Marko Nakrič

ŽIVI ŠOU SREDI LJUBLJANE

V nedeljo, 11. 10., so Kralji ulice z drugimi društvi organizirali ulični nogomet, ki sem ga poimenovala Živi ŠOU sredi Ljubljane, in to na Poljanah. Trajal od 12. do 17. ure, navzočih pa je bilo najmanj 120 navijačev (brez igralcev).

Ni nam manjkalo ne dobre glasbe ne jedače in pijače. Pa čeprav nismo partizani, smo prišli do zelo okusnega golaža. Vreme nam je bilo naklonjeno. Bilo je zelo zabavno, zlasti nas je zabaval

gospod Kralj O'Tone Prvi (na sliki), ki nas je spravljal kar naprej v smeh. Za sodnika sta bila določena gospod Dare Majtan in gospod Irfan Beširevič. Igrale so štiri ekipe: Študentke (z raznih univerz), Mešani, Sonček bar in Kralji

ulice. Najprej smo igrali mi in ekipa Študentke, nato so se vrstile druge omenjene ekipe. Zmagovali s(m)o kakor kdaj.

Ali vas, dragi bralci in cenjene bralke, zanima za koga sem navijala? Ker na mladih svet stoji, se ve, da za študentke, torej za bodoče strokovnjakinje. Na koncu so v finalu zmagali najboljši: Sonček bar, ker so imeli sončen dan.

Vaša Smiljana

ZAKLJUČENO SVETOVNO NOGOMETNO PRVENSTVO BREZDOMNIH V MILANU

Ukrajinska nogometna reprezentanca brezdomnih je zmagovalka 7. svetovnega nogometnega prvenstva brezdomnih, ki se je odvijalo v Milanu. Hrvaška je v svojem debitantskem nastopu na tem globalnem tekmovanju osvojila 45. mesto med 48 sodelujočimi reprezentancami z vseh kontinentov. Hrvaški reprezentanti, čeprav številčno oslabljeni, poškodovani in nevajeni tempa dveh tekem dnevno, so na turnirju, ki se je pod geslom »Žoga lahko spremeni svet« odvijal v slavni milanski Areni Civici, odigrali trinajst tekem, v katerih so zabeležili tri zmage in deset porazov.

Kljub nekoliko slabšemu rezultatu od pričakovanega je hrvaški selektor Drago

Lelas izpostavil dobro funkcioniranje ekipe v drugih dimenzijah – medsebojnem spoštovanju, izvrševanju sklenjenih dogovorov in socialnem vključevanju, kar je za te sedanje in bivše uporabnike programov zavetišč za brezdomne in Zagreba, Reke, Osijeka, Varaždina in Splita, ki skupaj skrbijo za 450 socialno izključenih oseb, največja zmaga in velika spodbuda, da po povratku iz Milana naredijo spremembo na bolje v svojem življenju. Statistike z dosedanjih šestih tovrstnih tekmovanj kažejo, da 70 odstotkov sodelujočih brez strehe nad glavo oziroma drugače socialno izključenih po udeležbi stori pomemben korak proti vračilu

izgubljenega človeškega dostojanstva. O pomembnosti tega dogodka pričata podpora Mednarodne nogometne zveze FIFA in Evropske nogometne zveze UEFA, kot tudi obisk italijanskih nogometnih reprezentantov Marca Matterazija in Nikole Legrotttaglie, nekdanjega selektorja italijanske nogometne reprezentance Arriga Sacchija in zvezde Formule 1 Lewisa Hamiltona.

Siniša Pucić

2. NACIONALNA KONFERENCA »ZDRAVJE ROMSKIH ŽENSK«

Mirjam in Anja iz Kraljev ulice ter jaz smo se udeležile 2. nacionalne konference na temo zdravja romskih žensk, ki je potekala 24. 9. v Kulturnem domu Janeza Trdine v Novem mestu. Dogodka se je udeležilo okoli sto petdeset oseb. Organizatorji so bili Ministrstvo za zdravje, Zavod za zdravstveno varstvo Murska Sobota, Zavod za zdravstveno varstvo Novo mesto ter Društvo za razvijanje prostovoljstva Novo mesto. Uvodno je potekal zabavni program, ki so ga izvedli romski otroci iz vrtca Palčica in drugi kulturno aktivni Romi. Zatem je potekal strokovni program, kjer se je govorilo o izboljšanju kakovosti življenja romskih žensk ter o odpravi predsodkov in neenakosti ter nestrpnosti do romske populacije. Poudarek je bil na vzajemnem delovanju skupnosti in Romov kot ključ do uspeha. Udeleženi

smo se strinjali, da vsaka ženska, romska ali neromska, ne glede na veroizpoved in barvo kože podpira v hiši najmanj tri vogale. Za zaključni del so bile organizirane tudi delavnice, kjer smo prisotni poskušali najti rešitve za aktualne probleme, ki zadevajo romsko populacijo ter posebej romske ženske. Govorili smo tudi o kampanji Dosta!, ki pravi, da je dovolj predsodkov, dovolj neenakosti. Če se ljudem daje več pravic, se potem lahko od njih zahteva tudi večjo odgovornost. Aktivnosti v kampanji Dosta! so razne okrogle mize, kulturni dogodki in razni intervjuji. Jasno je, da je potrebno odpraviti nestrpnost ter predsodke do Romov. Potrebno je sprostiti oziroma razbiti stereotipe in izvesti sistemski ukrep. Bilo je izgovorjenih veliko lepih besed, ampak potrebno bo preiti od besed k

dejanjem, ljudi osveščati, na drugi strani pa jih seznanimi s pravicami in dolžnostmi. Predvsem pomembno je zavedanje, da je enakopravnost med spoloma pravica vsakega posameznika. Zaključili smo, da je predvsem pomembno in potrebno iti na teren, v okolja, kjer Romi živijo, jim znati prisluhniti ... Skratka potrebno je obveščati in informirati, motivirati za doseg ciljne strategije za krepitev zdravja, potrebna je tudi socialna vključenost in integracija Romov. Vsi lahko upamo, da bo tako prišlo do izboljšanj. Opozarjam pa vse nevladne organizacije, da pri tem ne pozabijo na domače brezdomce, t. i. klošarje, ker jih je na cesti čedalje več in mnogi niso sami krivi, da so postali tako revni.

Vaša Smiljana

015
KRALJI
ULICE

foto: Borut Kejnc

MOJA DIGITALNA ZGODBA

V torek, 6. 10., smo se sodelavci Društva Kralji ulice udeležili ogleda raznolikih kratkih dokumentarnih filmov, ki so nastali v okviru enoletne delavnice šole dokumentarnega filma Moja digitalna zgodba v organizaciji KITCH-a, zavoda za umetniško produkcijo. Med obiskovalci delavnice oziroma avtorji filma sta bila tudi Marko Gorjup in Rok Pibernik, ki sta sicer aktivna člana gledališke in video skupine Kraljev ulice. S svojim filmom z naslovom Na lastno odgovornost sta vsaj mene spodbudila, da sem se še bolj poglobila v sodobno nezaveščeno in malomarno trošenje vode.

Zoja

KNJIŽNICA POD KROŠNJAMI

21. v avgustu sem šla s Šentovsko skupino kot prostovoljka s šestimi uporabniki na tradicionalni sprehod preko Tivolija in Rožnika do Mosteca. A tokrat le do Rožnika in nazaj v Tivoli, saj smo na trati ob ribniku naleteli na Knjižnico pod krošnjami, kjer smo mimoidoči lahko prebrskali kakšno knjigo oziroma si ogledali kakšno revijo, ki pride prav posebej nam, ki nimamo niti televizije. Celo dobili smo kakšno staro revijo za domov! Skratka uživali smo v naravi, sploh ker je bil tudi lep dan. Ob tej priložnosti želim pohvaliti organizatorje takih dejavnosti.

Vaša Smiljana

OŽIVIMO FUŽINE

Lepega sobotnega dopoldneva, 19. 9., se nas je zbrala zajetna četica, odločena da s Fužin prežene prekletstvo odvrženih igel. Oboroženi z lončki in rokavicami smo se razdelili v dve skupini, ki sta ena z južne in druga s severne strani čistili obrežje Ljublanice. Največ dela je bilo pod mostovi, kjer je odvržene igle zaraslo grmovje. Do poldneva smo se srečali, se očistili v prostoru Programa Korak in pozneje spremljali nogometni turnir. Kot velja v naši nogometni ekipi, je tudi med nami – čistilci – veljal slogan: Važno je sodelovati. Pohvala Leonu Mateku in prostovoljcem Koraka in tudi samohvala nam kraljem. Golaž je bil dober, da ne pozabim!

Tomislav Gruden - GTS

foto: Lojze Smole

POTOVANJE Z LADJICO

Nadvse prijetno in zadovoljno je bilo naše prvo potovanje z ladjico po Ljubljani, ki je bilo mišljeno kot izlet ob koncu leta tistim, ki smo udeleženi v program nastanitvene podpore. Odpluli smo na neko torkovo sveže septembrsko jutro, ki je bilo za marsikoga hladen problemček, saj je bila kakšna jopica premalo ... Kako smo vsak po svoje izlet doživljali, preberite spodaj ...

Hana

Vožnjo z ladjico sem občutila kot mir v duši, kot bi gledala labode na velikem jezeru. To bi vsekakor morali ponoviti.

Marko C.

Na ladjici sem bil prvič! Poleg odlično pripravljene hrane in seveda dobre družbe je bilo to potovanje res posebno doživetje.

Andrej

Prvič sem bil na ladjici in bilo je lepo in še lepše. Dobro kosilo, hišice ob nabrežju Ljubljane ... Odhod iz centra Ljubljane mi je pošteno prijal.

Janez K.

Opazoval sem naravo in mirno okolje mi je bilo všeč, pa razgledi na zelena območja, ki v samem centru manjkajo ali pa jih sploh ni ... Najlepše je bilo od Livade naprej proti jugu.

Maja V.

Izlet z ladjico za vse vključene v program nastanitvene podpore je bil po mojem mnenju zadetek v polno. Štiri ure so hitro minile v sproščenem druženju in opazovanju sprva mesta, potem pa čudežne zelene pokrajine ter številnih kotičkov, ki jih lahko vidiš samo s perspektive potovanja po reki. Želim si, da bi izleti postali tradicionalni in da bo v prihodnje še več priložnosti za tovrstna skupna druženja.

Maja K.

Nadvse prijeten dogodek in upam, da ga še kdaj ponovimo.

Bojan K.

Prvič sem se vozil po Ljubljani, namen je bil, da se spoznamo bolj neformalno. Najbolj zanimivo pa je, da ima Ljubljana poleg betonske platforme tudi naravno. Hrana je bila odlična, družba še boljša ... Upam, da to postane tradicionalno.

Zoja

Že jutraj se mi je zdelo vse čudovito, ko je bilo zavito še v jutranjo meglo, in verjemite, da je tudi sonce kasneje naredilo svoje ... Prikupni sta bili predvsem psički Didi in Cha Cha, ki sta se nagibali čez ladjo proti kopnem ... In sem za ponovitev.

No, takole ... Zdaj so me nekateri malo ven potegnili ..., drugič pa bom moral napisati kaj svojega, ampak se vsem lepo pridružujem in lepo pozdravljam zveste bralce in bralke našega in vašega časopisa Kralji ulice.

Marko G.

SLOVO OD SODELAVCEV

V tem času, ko to pišem, mene ne bo več v »moji« ljubljani Ljubljani, vendar bom imel lepe spomine na tiste čase, ko smo skupaj s Špelo Razpotnik, Bojanom Deklevo, Majo Vižintin, Uršo Glavan in še kom kovali načrte za izdajo časopisa Kralji ulice, ki je prvič izšel v sredo, 8. 6. 2005. Takrat nismo vedeli, da bo ta časopis postal tako prepoznaven. Kje so že ti časi? Čas beži, da je to nekaj neverjetnega ... Če danes pogledam ne tako daleč nazaj v bližnjo preteklost, se mi zdi, kot bi bilo to včeraj. Vendar danes je precej drugače. Društvo se ne ukvarja le s časopisom, ampak tudi z drugimi stvarmi, ki so zelo pomembne tako za brezdomce kot za samo društvo. Spoštovane bralke in bralci, dolgo časa sem bil brezdomec, nato sem dobil v brezplačni najem preko posebnega programa nastanitvene podpore stanovanje skupaj s sodelavcem. Meni se je potem zgodilo nekaj skoraj neverjetnega. Ker sem se v društvu ukvarjal z mnogimi stvarmi, dajal tudi intervjuje, me je tako enkrat s TV-ekrana spoznal moj sin. Tako sem ga po dolgih 14 letih ponovno videl, se srečal z njim ter kasneje še z nekdanjo ženo. Nekaj mesecev kasneje smo se skupaj odločili, da po dolgih letih zaživimo spet kot družina.

Vsak človek ima svojo usodo, včasih je ta usoda lepa, včasih pa zelo kruta, toda povem vam, spleča se potrpeti in ne obupati, ali kot je rekel starodavni prerok iz Mormonove knjige: »Če zatorej človek veruje, mora upati, kajti brez vere ni upanja!«

Vsem vam sodelavcem in sodelavkam, ki ste strokovna ekipa, želim vse dobro in se vam zahvaljujem za vse, kar ste naredili zame.

Bralke in bralci, pozdravlja vas vaš enigmatik, humorist in astrolog

Gregor B. Hann!

foto: Matilda M. Dobro

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

(FUCK)TOR ŽIVLJENJA

biba.koper@gmail.com

018
KRALJI
ULICE

Trikrat smo se dobro obrnili in že je pred vrati zaključek leta. November je prežet z bakrenimi barvami in z malo sreče nas bo obiskal tudi sneg. Ravno to obdobje pa je daleč najhuje v dnevniku brezdomne osebe. Takoj na začetku meseca se vsi soočamo s svojo lastno umrljivostjo in s strahom pred smrtjo. Dan vseh svetih nas na to opomni ne glede na to, ali smo pripravljeni razmišljati o tej temi ali pač ne. Ja, verjeli ali ne, tudi osebe, od katerih kupujete časopis, ki ga prebirate v tem trenutku, so soočene s podobnimi situacijami, ko bolj aktivno razmišljajo o bolezni, staranju in smrti. Prav tako ne boste verjeli, tudi oni imajo osebe v svojem življenju, na katere so bili ali pa še vedno so trdno navezani in jim prvega novembra še posebej izkažejo spoštovanje ali preprost »Pogrešam te« ob svečki, ki jo prižgejo. Pred nekaj dnevi sem govorila z brezdomcem, ki ga že dolga leta poznam in dotaknila sva se tudi prvega novembra. Zaupal mi je, da mnogi ljudje mislijo, da brezdomni nimajo staršev, sester, tet, dedkov, prijateljev, ki so jih imeli radi in so nekega dne umrli. »Počutim se, kot da sem padel z neba ... Kot da me nihče ni naredil in rodil in kot da sem skozi lajf lebdel mimo vsega in vseh. Nikdar nisem imel sošolcev, prijateljev, znancev. Kot brezdomec sem avtomatično nečuteč in cepljen proti žalovanju, medtem ko vsi ostali prižigajo svečke in trpijo.«

Njegova izjava me je presenetila. Vedela sem, da nekateri tako razmišljajo, vendar si nisem mislila, da ves ta val nesočutja dejansko pride do brezdomnih. Če v svoji intimi razmišljam o čemer koli na napačen način, je eno, če pa svoje razmišljanje materializiramo v energijo, ki nekomu jasno da vedeti, da ga zaradi njegove »drugačnosti« sploh ne dojemamo kot živo in čuteče bitje – to pa je nekaj povsem tretjega. Pravzaprav si ne morem predstavljati, kako lahko nekdo pomisli, da je kateri koli človek na svetu izvzet iz osnovne formule čutenja, kjer vsi ljudje čutimo ljubezen, žalost, trpljenje, veselje, vznichenje in med še toliko občutji tudi žalovanje. Biti popolnoma brez empatije in misliti, da samo nas boli, se mi zdi odlika osebe, ki je duševno revna kot cerkvena miš. Je že res, da je človeško misliti, da kadar se nam zgodi nekaj slabega in zelo trpimo, da je naša bolečina največja na svetu. Tako čutimo vsi. Kadar smo na tleh, se nam zdi, da smo ravno mi na najnižji možni točki sveta. Vendar to traja prvih nekaj dni, dokler se šok ne poleže. Biti prepričan, da je nekdo oropan sposobnosti čutiti srčno bolečino in žalost, pa je resnično nekaj povsem drugega. V nadaljevanju pogovora sva obdelala vse nebuloze in nelogike okoli zadnjih dveh mesecev v koledarskem letu. Med drugim sva se strinjala tudi, da je pravzaprav super, da prvi november obstaja tudi zato, ker vso manijo okoli božiča in novega leta vsaj malce »zabremza«.

»Si predstavljaš, da ni prvega novembra?« vprašam sogovornika, ki me začudeno pogleda. Nadaljujem, ko vidim, da ga je moje vprašanje malce zmedlo: »Vsa norija okoli božično-

novoletnega marketinga in prepričevanja ljudi, da morajo obvezno za vsako darilo potrošiti vsaj sto evrov, sicer ljudem okoli sebe kažejo, da nimajo spoštovanja zanje, bi se začela veliko veliko prej!« Ko sem končala stavek, se je glasno zasmejal in mi povedal, da še nikdar ni pomislil na dan mrtvih na takšen način. Seveda sem nehote odprla Pandorino skrinjico in najina debata se je zavlekla na krepko blebetanje, ki sva ga po eni uri morala preseliti na vrt kavarne, sicer bi se nama usta od silnega govorjenja preprosto na suho zlepila skupaj.

Rada se pogovarjam s svojimi znanci, ki so po spletu okoliščin pač brezdomci. Z njimi nikdar ne doživljam neprijetne tišine, ki ti močno pritiska na prsi in zaradi katere ti čez nekaj minut postane nerodno. Srečamo se naključno, nikdar načrtno in takrat si imamo vedno veliko povedati. Stavki v smislu, ti, danes je pa lepo vreme, ne obstajajo. Ni potrebe reševati neprijetnih trenutkov z vložki o vremenu in zadnjih dosežkih v športu. Čeprav ko pomislim, imam enega frenda, s katerim lahko skupaj malikujeva Rossija. Oba gledava vsako dirko Grand Prix in oba misliva, da je Rossi najboljši »pilot« vseh časov.

Kakor koli že, rada bi vam povedala, da preden se ob brezdomni osebi ustavite za trenutek ali dva in slišite glas in misli o zunanosti, ki se je tako zelo bojite, samo zato, ker je drugačna od vaše, ni prav preveč lepo, da imate pomisleke, ki majavo stojijo na neosnovanih temeljih.

Moj sogovornik me je pred slovesom zaprosil za evro, in ko sem mu ga želela izročiti, je dejal, naj ga shranim in mu raje kupim svečko, da jo bo simbolično lahko prižgal kjer koli pač bo, saj na grob svoje stare mame ne zmore, ker je pokopana na Ptuj. Odstopila sem mu tisti evro, se dogovorila, da bom svečko kupila naslednjič, ko grem v trgovino. To je bil najin prvi dogovorjeni »zmenek«. Prvega novembra pred kavarno, kjer sva ravno spila vsak svojo pijačo. Stvari se lahko in tudi se spreminjajo. Le od nas je odvisno, ali bomo spremembe sprejeli ali pa jih bomo z zamahom ene roke opredelili za nepotrebne. Vsako utripajoče srce našega planeta – pa naj bo človeško ali živalsko – potrebuje ljubezen in nežnost. Ti dve komponenti tako ali tako imata moč, ki si je niti predstavljati ne moremo: žalostne spreminjata v vesele, izgubljene v ponovno najdene, zaprte vase preobrazita v samozavestne, celo hudobne znata naučiti ljubiti ... Če to ni prava čarovnija in trik vseh trikov. Lep pozdrav in hkrati se zahvaljujem bralcem za vso elektronsko pošto.

Vaša Biba

»NIKDAR NISEM IMEL SOŠOLCEV, PRIJATELJEV, ZNANCEV. KOT BREZDOMECEM AVTOMATIČNO NEČUTEČ IN CEPLJEN PROTI ŽALOVANJU, MEDTEM KO VSI OSTALI PRIŽIGAJO SVEČKE IN TRPIJO.«

ZA BABSY!

Plamen zdaj je že ugasnil,
a spomin gorel bo večno,
spomin boleč na tebe,
mojega srca kraljično!

Rosa na odpadlih listih breze
me spominja na kristalne solze,
ki prikradlo jih na tvoja lica
to življenje je nesrečno.

Po tvoji poti stopam, draga moja,
po poti večnih borb in padcev,
a spomin na tvoj pogum in zmago
mi obupa ne pusti,
vztrajno žene me k svetlobi!

Gwen

BREZDOMEČ

AL' JE SONCE AL' DEŽUJE,
VSE JE ISTI ŠMIR,
CESTE, PARKI SO MOČVIRJE,
KJER NE NAJDEM MIR',
ODPIRAM IN ZAPIRAM VRATA,
PROSIM ZA NASMEH,
ŽALOST SE SPREVRČA V JEZO,
SPET SEM TAM, KJER SEM ŽE DOLGO,
SPET SEM NA TLEH.

SOLZE SO DEŽEVNE KAPLJE,
STLAČIM JIH V ŽEP,
ČEPRAV MOŠNJIČEK JE BREZ CVENKA,
JO MAHNEM NA POTEK.
ODVLEČEM SE DO PRAZNE KLOPCE,
PA SI ČIK PRIŽGEM,
V SANJAH SRKAM MRZLO PIVO
PA SEM OKAJEN.

Z BOSIMI NOGAMI
NA PLOČNIKU MI JE TOPLO,
HITRO, NERODNO A LJUBEČE
POBOŽAM STARO KLOPICO.
ME RADA SPREJME V SVOJ OBJEM,
KADAR ME VSE BOLI,
PODNEVI IN PONOČI SANJAM,
DA REŠIL SEM SE VSEH SKRBI.

KATARINA KALABA

019
KRALJI
ULICE

foto: Sokol

Gostujoči kolumnist:

Lan Dečman

IMA KDO KLADIVO, DA ZABIJEM ŽEBLJE V KRSTO?

020
KRALJI
ULICE

Redki so, verjamem, ki jim v zibelko ne bi bilo položenih vsaj par pravljič. Razen kasetne izvedenke Zajčkovega zvončka, ki, če prav pomislim, sestoji iz dobre ure srce parajočega zajčkovega moledovanja pohlepne drevesu, naj mu vendarle vrne frdamani zvonček, jih nemalo v sebi nosi tudi čisto uporabne življenjske nauke. »Čimveč orodja – čimmanj popravilanj,« se glasi moje vodilo, ki mu seveda zvesto sledim. Pridno ga kupujem in zbiram v kleti, omarah, ložah, balkonih in podobnih kotih. Če izvzamemo čarovničine kasnejše kulinarične aspiracije, je pravljičica o Janku in Metki ravno prav povedna za njeno narativno prevedbo v podalpsko postopno pot od samoupravnega socializma v tržno gospodarstvo. Drobtine, ki kažejo pot nazaj, glodajo tajkuni, mi se bašemo s sladkimi temelji zgodbe o uspehu, stara večja pa pripravlja ogenj za otročad izpod peke. Kriza.

Z orodjem je človek pripravljen na neželjeno. Upa na najboljše, pričakuje najslabše. Slovenska pravljičica se je izpela. Že pred več kot desetletjem je postalo jasno, da pomurski tekstilni kolos, ki je nekdaj zaposloval 8 000 delavk in delavcev, v letih životarjenja pa še vedno zavirljivih, a nerazumnih 3 000, ob ceneni globalni konkurenci ne bo vzdržal, hkrati pa je v strahu pred socialno bombo v šahu držal občino, regijo in državo. Poslovne neuspehe in hrvaško lastništvo begunjskega Elana smo s cmokom pogoltnili nekako vzporedno s hrvaško uzurpacijo »našega« nacionalnega športa, ki se je zgodila v obliki družine Kostelić. Nismo ga seveda do konca prebavili. Še vedno smo bili mi »skijaši«, oni pa nogometaši. Nekako ločeno je počilo v Gorenju. Paradnega konja in njegovega prvega moža je leta obkrožala avreola, ki mu je dajala značaj nezrušljivosti. Na začetku druge polovice 20. stoletja so domači gospodinjski aparati v domove prinesli revolucijo. Do neke mere emancipirali ženske, predvsem pa zagnali kolesje potrošnje. Prehrambena industrija je v največji meri izkoristila potrebo po polnem hladilniku ne nujno trajnih izdelkov, ki je stopil v središče vsakega

gospodinjstva, ki je kaj dalo nase. In zdelo se je, da Bobinčev imperij po začrtani poti tudi uspešno hodi. Ter z oblikovalskimi prijemi, ki se jih pred tem med mnogimi nista branila Ferrari ali Heineken, celo narekuje tempo. Mit o uspehu Gorenja in siceršnji slovenski zgodbi o uspehu je pred našimi očmi dokončno padel z velenjskimi delavkami, ki so v rokah držale plačilne liste z dobrimi 400 neto evri. Tu se mora končati vsaka pravljičica. In začne kvečjemu tista o zajcu in zvoncu. Leta primerjav z južno- in vzhodnoevropskimi konvertiti so se izpela. Statistični podatki o dvakrat višji povprečni plači – ob hkratnem naraščanju razlike v razmerju med najvišjimi in najnižjimi – so zavajali birokrate od Ljubljane do Bruslja. Če povprečna plača znaša 950 evrov neto, upam trditi, da najbolj pogosta, medianska plača v Sloveniji navzgor kvečjemu nekje med 600 in 700 evrov. Povprečna pokojnina z varstvenim dodatkom znaša 570 evrov. Skoraj 45 odstotkov je nižjih od 500 evrov. Na sto upokojujencev pride 170 pokojninskih zavarovancev. Razmerje se naglo izenačuje. Populacija se stara. Rojeva se manj bodočih delavcev in davkoplačevalcev. Zadostnega števila novih delovnih mest, ki bi hkrati ustvarjala ustrezno presežno vrednost, bila konkurenčna za delodajalce in globalni trg, za delojemalca pa stimulaturna in zdravju prijazna, ni. Prehod na trg (dostojnega) dela po podaljšanem študentskem služenju oziroma končanem izobraževanju se pomika nekam v nedoločena srednja leta, ki so sicer rezervirana za ustvarjalne (delovne, reproduktivne, potrošniške) vrhunce v posameznikovem življenju. Zamrzovanje pokojnin, daljšanje delovne dobe ali odpuščanje v javnem sektorju, kolikor slišim, ne pridejo v poštev. V tem navzkrižnem intersocialnem ognju, v katerem se obstrlejujejo upokojujenci in zaposleni, redno zaposleni in prekerni, študentje in iskalci prve zaposlitve, zdravi in hipohondri, črni in rdeči, sodniki in zdravniki, umazani in zli ..., so se znašli sindikati, ki jih v socialnem dialogu kljub kričanju nihče ne sliši. In da ne pozabim: led se topi, oceani

naraščajo, več je toč, plošč, orkanov, tornadov, ekscesnih prehodov med letnimi časi in ostale meteorološke golazni ter okoljskih sprememb. Če ste bodisi predstavnica oziroma predstavnik generacije, v kateri se je veliko sadilo, še več plelo in pobiralo, največ pa pojedlo, prebavilo in posrlo, vam tele besede (avtorja, čigar imena se ta trenutek pri najboljši volji ne spomnim) po vsej verjetnosti ne bodo všeč: »Kdaj se bodo baby-boomovci zavedli, da so bili privilegirani?« Oziroma povedano drugače: »Sistem je kaput! Kje je vaše orodje?« Zdi se, kot da smo se v zadnjem desetletju na globalne in epohalne izzive prihodnosti pripravili s semantiko. Pred postavke napaberkovanih ukrepov smo vstavili gesli »vzdržno« in »trajnostno«. In zdaj čakamo, da se primeta na plačni, pokojninski, izobraževalni in zdravstveni sistem, rast in razvoj, upravljanje z gozdovi in divjadjo, poljedelstvo in druge naravne vire. Kar se mene tiče, trajnostno drsimo proti dnu. Kar je nevzdržno.

Ne pozabi: Kupi zajcu neko žago.

foto: Matilda M. Dobro

Pamflet:

ZAKAJ PA VI NIMATE SATELITSKE ANTENE ZA UŠESI?

SREČANJE Z NATAKARICO 1. REDA

Lep sončen dan in s kužkom sem stopil v lokal.

»Oprostite, bi lahko malo vode za psa,«

izjecljam, ko se zadere, kar rdeča je bila:

»Izginite mi s tem psom!«

»Oprostite, bi šel lahko le na stranišče?«

»Ne,« je trdo dejala, »stranišče je le za

stranke lokala, če kaj naročite.«

»No, ja ...« sem jo poskušal prepričati in sem

milo gledal, »bi cigarete« ter izvlekel drobiž

po pet, dva in en cent.

»Kaaaj hudiča! Spizdi mi s tem drobižem!

Veeeen!«

»Joj, oprostite, no,« in sem se pobral, scal

sem potem za drevesom, kjer je tudi opravil

potrebo moj štirinožni prijatelj.

No, ja, niso vsi taki, to je bila le izjema,

pravzaprav bi lahko izbirali v Ljubljani naj

natakarja in naj natakarico.

Črtomir Clonsky

foto: Matilda M. Dobro

Tanja San (kraljica) in Matilda M. Dobro (kačja kraljica)

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

NALILA SI MI ČAJ IN GA V ENEM POŽIRKU TUDI SPILA.

PONUJILA PIŠKOTE NAFILANE Z IZPLJUNJENO MARMELADO IZ TVOJIH UST.

REKLA SI: SLINA ZA SLINO, LE TAKO SE MED CEDI.

TANJA, LE TAKO SE MED CEDI!

PROSOJEN PODPLAT JE BIL NAJINO MESTO ŠEST LET,

PREBOĐENO SONCE JE ŽGALO IN NI IZGUBLJALO NA MOČI,

ZGORNJA STRAN JE BILA LE TVOJ ODSSTAVEK

IN ODSSTAVILA SI HITRO.

PROSOJEN PODPLAT JE BIL NAJINO MESTO LE ŠEST LET

IN NISI PRENESLA NITI NEPREMIŠLJENEGA VZVRATNEGA KORAKA.

VAGINA JE BILA MLADA IN CELO OCENJENA

IN JAZ UKOR.

KAČJA KRALJICA

BLA BLA BLA IN VSI PIŠKOTI,

BLA BLA BLA — BILA SEM V ZMOTI,

ME DLAKE SRAMNE ŠE SRBIJO,

ME POHOTNA STEGNA ŠE BOLILJO,

SAJ NE VEM, BI TE AL' NE,

KO MED NAJU ČRNO GRE,

ŠE POMNIŠ, MALA,

KO SI DROBILA SE MI MED PRSTI,

EDINA — PRVA IN ZADNJA BILA SI V VRSTI,

LE NAJLONSKA SEDAJ ME OČARAŠ,

KO AVBICO NA GLAVI SI PRIČARAŠ,

POTEGNEŠ IZ SPODNJIC ZAJCA,

VEŠ, LE TO ME ...

Gogijeva kolumna:

VSAK ŽALUJE PO SVOJE

No, pa smo v mesecu sivine, posejanim s semeni žalosti. Prvi november – dan mrtvih! Žalosten dan, ko se spominjamo svojih sorodnih duš, ki jih vizualno ni več med nami. Vizualno jih resnično več ni, a so v naših srcih, v naših spominih. Ostajajo v naših mislih in tako živijo dalje. Verjemite, da je vsak od mrtvih pustil na tem planetu delček sebe in ta del ostaja večen. Za njihov praznik jim s prižiganjem sveč izkazujemo spoštovanje in obenem obžalujemo, ker niso več tu. To je vsekakor zelo lepa gesta, ki se je moja malenkost ne udeležuje. Ajnfoh ne sodelujem zato, ker se vseh spominjam na popolnoma svojstven način. Tisti, ki me poznajo, vedo, da ne hodim na britof in ne zapravljam keša za nakup dragih ikeban in sveč. Mnenja sem, da če mrtvemu s kešem nisem mogel pomagati za časa zemeljskega življenja, mu tudi s takšnimi finančnimi transakcijami nikakor ne morem pomagati niti na drugem svetu. Raje kupim pijačo in se ob pitju le-te spomnim svojih rajnih duš. Verjamem, da so duhovi s to gesto tudi zadovoljni – pijan sem pa vsekakor sam. Med drugim tudi na pogrebe ne hodim in tudi ne bom, saj tudi oni ne bodo prišli na mojega. Še na svoj pogreb ne bom šel, ker me bodo nesli. Vem, da se mnogi od vas zgražate ob tem mojem sočno-grenkem uvodu. Tu vam ne morem pomagati in se tudi ne nameravam opravičevati za napisane besede. Mrtve pač spoštujem na svoj način in verjemite mi, da se mnogokrat spominjam ljudi, ki so se preselili na »oni svet«! Tolažim se, da so se preselili na boljše. Ostali pa so v mojem fotogeničnem spominu in malce – ne vsak dan – se spominjam katerega od njih. To pa tudi nekaj velja, mar ne? Pa naj bo dovolj, saj vsak žaluje po svoje. V tej kolumni se bom malce ustavil pri osebah, ki so storile samomor. Sam sem ga poskusil storiti večkrat.

foto: Nona

Pravijo, da so samomorilci strahopetci, saj se ne znajo spopasti z življenjem. Lepo vas no prosim. Prvo kot prvo: kdo za vraga se z življenjem spopada in je ob tem dejstvu srečen, da živi? Drugo kot drugo: strahopetno je dvigniti roko nad sebe?

E, pa ja! Kdor, dragi moji in moje, tako misli, se pa kar naj ubije! Verjemite, da moraš biti prekleto pogumen, ko sprejmeš že samo odločitev, da se boš ubil. Od odločitve do izvedbe pa je ogromen korak. Strahopetnost tu gladko odpade. Za mene so in bodo samomorilci zelo pogumni ljudje, čeravno tega dejanja vseeno ne podpiram. Verjemite mi, dragi moji in moje, da točno vem, kako se takšni ljudje počutijo pred tako usodno odločitvijo. To je zelo grenak okus! Takšnega okusa niti najhujšemu sovražniku ne privoščim. Poskusil vam bom pri svojih najboljših močeh opisati občutke pred odločitvijo, da dvigneš roko sam nase. Nekje na jesen 2005 sem obupaval nad svojim bednim življenjem. Vse česar sem se lotil, se je obrnilo proti meni. Porazi so se vrstili z nadzvočno hitrostjo. Bil sem na dnu.

S svojo pametno glavudrijo sem se dobredno zaletaval v zid. Pomoči ni bilo od nikoder in sam si pomagati ajnfoh nisem znal. Zopet sem se »žrl«, zopet sem hujšal ter jokal v sebi in ob tem neznosno trpel. Nekega dne je depresivno stanje doseglo svoj vrhunec. Mariborčani vedo, kje je Pesnica. Tam sem odrasčal.

Odšel sem v gozd. Zraven gozda je železniška proga. Hotel sem končati življenje pod kolesi vlaka. Imajo zelo ubitačna kolesa in odsvetujem vam, da jih preskusite. No, pa šalo na stran, kajti sam takrat nisem bil nič kaj šaljivo razigran. Tri prekleto dni sem taval po gozdu in spomini so kot hudournik vreli iz mene. Spominjal sem se otroštva. Spominjal sem se veselih in težkih dni svoje mladosti. Jokal sem. Zelo zelo veliko sem jokal ob vseh spominih, ki – danes to vem – so mi rešili življenje. Tri dni nisem jedel popolnoma nič in pil sem le vodo iz izvira v »šumi«. Tretji dan sem razbil najdeno prazno flašo in se besno porezal po levi roki. Takrat sem sklenil, da se ne bom ubil in da se več nikoli ne bom poskušal ubiti. Te odločitve se smrtno resno držim še dandanes. Lahko bi dejali, da sem preživel peklensko spopadanje znotraj sebe in gospa Matilda je izgubila vojno. Enkrat jo bo tale »beštija« vsekakor dobila, a na to bo morala še nekaj časa počakat. Gogi se ne da kar tak ajnfoh. Nisem se zlomil in prekleto sem ponosen. Mnogi se zlomijo, vendar vem, kako peklensko se počutijo pred to usodno odločitvijo. Nikomur ne priporočam, da bi spoznal te občutke, in verjemite, nikoli ni tako črno, da ne bi moglo biti še bolj. Izhod iz vsake situacije vedno obstaja in vedno tudi bo. Problemi so, da se rešujejo, vse pa je odvisno od reševalca samega. Nekateri pač ne znajo rešiti problema in se takrat sami kaznujejo. To so, dragi moji in moje, samomorilci. Življenje je izziv za vsakogar izmed nas. Ko sprejmemo to dejstvo, takrat se zavemo, da je edinstveno in vredno. Pa ustavimo konje in se nadihajmo optimizmu! Večkrat sem že omenil, da upati nikakor ne smemo pozabiti in verjemite mi, sam sem ga nekajkrat izgubil. Takrat sem izgubil tudi sebe in vero v jutri. To boli ... in tavati v temi je smrt sama, ki se neusmiljeno reži. Proti »njej« pa moraš biti prekleto močan, da jo premagaš. Meni je uspelo, marsikomu ni in marsikomu ne bo. Taka je pač njena nadvse smešno boleča igra. Osebno pravim: »Ko jo jebe, ne bojim se te, tako kot ne bojim se življenja.« Jezen sem na njo točno tako, kolikor je lastnica kose jezna name. Sva v pat poziciji. Nihče ni nič izgubil in nič pridobil! Ajnfoh kot pasulj! Za sam konec te kolumne vam bom serviral še pesem.

NOV DNEVNI CENTER KRALJEV ULICE

NEVEDNOST

V mislih samih zapletel se je spomin
in strašna migrena preseka
možgane na dvoje.

Bolečina tiha,
nepričakovana bolečina,
ki v trenutku prebudila je vsa čutila,
ki vržejo te iz globokega spomina
v sedanost.

Jeza, ki te pograbi,
enaka je sveti jezi totalnega bedaka,
enaka tistemu, ki jo je ustvaril.

On je tisti, ki ustvaril je trpljenje bolečin,
bolečin, ki so tvoje zveste spremljevalke
skozi prehojene poti
preteklosti v bodočnosti.

Veš, zakaj vre v tvoji glavi,
večni vprašaj vidi se ti v očeh,
a odgovor sameva nekje globoko v tebi,
tako nežno zaprt.

Odgovor:

Besede ene same žalosti
brez kančka vesele radosti,
meče te iz teme v sonce
tako močno, da ožge te pod kožo
lastne nevednosti!

Bodite mi nasmejani in cenite tudi smrt
enako kot življenje. Baj do naslednje številke.

Goran Šrok - Gogi

foto: Marko Nakrič

foto: Marko Nakrič

Končno smo dočakali dan, ko smo dobili nove prostore,
saj so zdaj že prejšnji zelo neprimerni in premajhni
za vse dejavnosti, ki se vršijo v našem društvu. Novi
prostori so na Pražakovi 6 – nasproti Nobel bureka (vhod
z Miklošičeve). Ker pa so bili potrebni temeljite obnove,
sem se neko soboto odpravil tja, in ker sem slučajno imel
s seboj fotoaparat, sem malo podokumentiral celotno
dogajanje: barva je bila vsepovsod, na zidovih, ograjah,
oblekah, rokah ... Tudi sam sem dokaj pisan zapustil naše
nove prostore. Komaj čakam uradno odprtje!

Marko Nakrič

PLAMEN ŠE GORI!

024
KRALJI
ULICE

Pišem zgodbo, ki upam, da ne bo utonila v pozabo ...

Sreča v ljubezni, zdravju, svobodi ter veliko lepih besed se še da napisati ter povedati, dokler te ne vzame mamilo (droga) čisto zase. Ljubezen do te nepremagljive zasvojenosti z drogo je za trenutek lepa, potem pa je prepozno. Vsak, ki se spusti v ta neskončen boj zasvojenosti, ki traja lahko tudi nekaj let, si težko opomore iz pekla, ki za nekatere vodi tudi v pogubo. Kot sem že omenil, je začetek v omami droge za vsakega, ki poskusi, lahko začetek lepote, ki te pelje naprej v globino, ali pa slabost in občutek, ki nekatere izuči, da je ne poskusijo nikoli več. Večina se odloči, ko je že v objemu zasvojenosti. Hrepeni ti telo, kliče te, prosi te, vzemi me, lepše se boš počutil. Res je lepo, vendar tudi kmalu prepozno. Objame te v svoj objem zasvojenosti, trpljenja, povzroči ti bolečine in pomagajo ti lahko le solze v trpečem srcu, ki jih pretaka tvoje oko, ko ti je najtežje, ko ni staršev, prijateljev, ljubezni ljubljene osebe. Vse si izgubil samo zaradi ene ljubezni, ljubezni do droge. Ljubezen do droge je lahko tvoja veliko let in vodi te v pogubo. Boj te ljubezni je prekleto težak, kajti ne izpusti te tako lahko, ker se zaveda, da tvoje telo potrebuje njene zahrbtnje lepote, bolečine in trpljenja. Začetna ljubezen do droge ni težka, za trenutek lepa, dokler ne mine čas, ko se prepozno zavedaš, da te ima v krempljih kakor orel, ki ne izpusti svojega plena, ter te počasi uničuje, tako da počasi ugaša tvoj plamen. Vzame ti vse, kar imaš in ti pripada v življenju, počasi se zaveš, da si izgubil tudi zadnjo ljubezen, še najbolj upornega prijatelja ali prijateljico, ki se bori s teboj, da ti pomaga iz sveta teme, ki ni vredna spomina ter besed, ker prekleto boli. Vendar ko se zaveš, kako globoko si zabrodil v svet droge ter kriminala, si že na poti v zapor ali v pogubo.

Vsak dobro ve, kam peljeta alkohol in kriminal, že cigarete počasi ugašajo tvoj plamen življenja, a vedi, da plamen še prej lahko ugasne, če posežeš po drogi, ki mnogokrat zmaga ta boj. Eni po trdi borbi izgubijo, le redkim uspe. S tem hočem povedati, da sem tudi sam padel v globino teme, ki me je vodila v skorajšnji propad, a sem se še pravi čas odločil, da naredim korak, ki ga ne bom obžaloval. Resda nisem bil dokaj globoko, kajti pekel globine je trajal eno leto, a vseeno me je potunkalo. Največja napaka je bila, da sem kljub dobremu poznavanju, kaj je droga, posegel po njeni brezmejni boleči ljubezni in se ji nisem mogel upreti.

Vesel sem, da sem imel pri sebi v svojem bolečem srcu še prostor za boj, ki mi z veliko truda in bolečin ni pustil, da se predam. Kajti

foto: Matilda M. Dobro

pomoči nisem imel niti od staršev, kaj šele od bližnjih ali prijateljev. Tako da je moj boj, ki je trajal nekaj peklenskih in bolečih mesecev, sedaj poplačan z nasmeškom na licu. A vseeno bo ostal spomin pekla, ki sem ga preživel in ki me je zaznamoval za vedno v dobrem in slabem. Povem, da ni bilo lahko, tudi obupal sem že skoraj, samo v srcu mi ni dalo miru, upiralo se mi je ter govorilo, da se je treba borit, ker sicer ni izhoda in plamen lahko ugasne.

In res mi je uspelo, a vsak, ki se reši iz tega objema teme, lahko hitro poseže nazaj, zato lepo povem, kot sem si zaprisegel, da ko pride do tega trenutka, samo pomislim, kako težko in hudo je bolelo tisti čas, ko sem vedel, da skoraj ni izhoda. Zato pa sedaj vem, da takega boja, če se še enkrat zgodi, ne bi mogel več premagati. In upam, da bo tudi drugim uspelo iz krempljev orla teme, ker dobro vem, da noben človek, četudi poseže po drogi, ni slab, da se tudi njemu uspe rešiti iz globine na sam vrh gore, dokler ima moči ter voljo do lepega življenja, dokler plamen gori. Povedati tudi hočem, naj tudi starši ter prijatelji ne obupajo nad osebo, ki je zabredla v drogo, kajti vsaka pomoč s strani staršev ali bližnjih pride prav bolj kot vse na svetu.

Ker dobro vem, kako se je boriti sam in pogrešati ljubezen, toplino ter objem staršev, ljubljene osebe, prijateljev, ko ti je hladno ter boleče v času, ko se ti ruši vse, kar si ljubil. Ne obupajte nad ljubljeno osebo, kaj šele nad mladino, ker vas takrat najbolj potrebuje, ker se ne zaveda, dokler ni prepozno, kako mrzlo in temno je v objemu droge, ki te vleče k sebi in ti ugaša plamen življenja. S skupnimi močmi se boj prej konča. Dokler je še čas, ni prepozno.

Izy

Kraljevi recenzor:

RAZMIŠLJANJA O ŽIVLJENJU VLASTE NUSSDORFER

V torek, 21. 9., je bila v prostorih Konzorcija predstavitev nove knjige višje državne tožilke, gospe Vlaste Nussdorfer. To je že njena šesta knjiga, naslovila pa jo je Razmišljanja o življenju. Tematika knjige je raznolika, govori o življenju nasploh, dotakne se vseh sfer življenja, predvsem pa govori, kako smo ljudje včasih brezbrizni, tudi brezdušni. Govori tudi o nasilju na naši družbi, predvsem o nasilju do žensk in otrok, o posilstvih in drugih oblikah človeškega divjanja nad drugim človekom. Vlasta Nussdorfer je tudi sicer znana kot borka proti vsaki obliki nasilja in tudi ta knjiga ima poseben poudarek prav na nasilju. Knjigo, ki jo je predstavila občinstvu, je namenila predvsem odgovornim v naši družbi, da bi kaj tudi sami prispevali k zmanjševanju družbenega nasilja. Celoten honorar je namenila društvu Beli obroč.

Rajko

foto: osebni arhiv

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 7

If if between, Tovarna Rog, 18. 9.

Pride eden tistih petkov, ko je vse na kupu. Koncertno, namreč. Takole nekako je izgledalo, in vse ob 21. uri: Crvena jabuka v Križankah, The drinkersi v Hali Tivoli, Laibach v Kinu Šiška, Divlje jagode v Kranju! Aja, pa še košarka je bila, naši proti Hrvatom, seveda tudi ob 21h. E, zdaj ga pa vedi kam in kako. Uredu, za Crvena jabuka sem imela akreditacijo, torej sem se morala za začetek odkotaliti v Križanke: naredim par slik, prej sem se že zmenila, da bo Marko napisal recenzijo namesto mene, hvala, in nato odlaufam do Tivolija na Drinkerse. Sem bila namreč povabljen, pa še moj bivši/sedanji (ne sledim več) me je čakal tam z njimi. Priletim že vsa vesela na WC Tivolija (odbiti modeli, kaj češ), kjer je bil koncert, a sem vseeno ful zamudila. Nima veze, rečemo dve, tri in še za konec izvemo, da smo premagali Hrvate. Jupi oziroma dajmo naši!

In kaj sedaj? Ura čez enajsto, vsak bi šel po svoje. Nekateri bi šli še na Laibache (kaj niso že končali?), drugi spet na Metelkovo, Divlje jagode so itak za danes odpadle. Seveda se meni porodi ideja in začnem bivšemu/sedanjemu težiti, da pojdiva še malo do Roga. Ne vem, kaj me je prijelo, a imela sem nek šesti čut, da večera še ni konec (le kdaj pri meni je?).

In sem težila s tem Rogom. Model še nikoli ni bil tam, a je bil tudi sam nekam sumljivo dobre volje (to je pa tako, če imaš Drinkerse za frende in prideš na njihov koncert) in sem ga seveda prepričala. In pičiva midva v koncertno dvorano Roga. Jaz itak zastoj noter (tudi za njih kdaj fotkam), on je pač plačal pet evrov in dobil nek CD. Vstopiva in šok. Le okoli 40 ljudi pod odrom, a na odru ..., na odru bobnar, basist, kitarist in pevk. Vsi štirje z očali, oblečeni, kot da gredo takoj po koncertu na nek poslovni sestanek, a glasba ...

Odklop! Totalen. Francozi, jebat ga. Od 40 prisotnih ni bilo nikomur nič jasno. Pustimo na strani, da so bobnar, basist in kitarist naredili več kot preveč, a pevk ... Dokler tega ne slišiš, ti ne more biti jasno. Ženska oddaja take glasove in le v živo lahko to začutiš. Krulila, cvilila, pela ..., oddajala demonske glasove, ko je hotela. Med tisto mešanico komadov, katerih zmes je rock, jazz, funk, metal, ji sploh nisi mogel slediti. Predvsem performans je bil na nivoju nekega do fula odbitega benda. In to If if between vsekakor so. Norci? Geniji? Marsikatera glasbena ikona bi bila ponosna na njih. Dve uri so igrali brez predaha in naredili tako vzdušje, da bi človek rekel le: šeeeee!

Še zdaj mi ni jasno, da sem ta petek, ko

foto: Bunčka

res nisem vedela, kam naj letim najprej, nato na koncu čisto po naključju spoznala njih – odbite, fenomenalne Francoze. Nato sem došla, da je bil tisti nek CD njihov in še lepše je bilo vse skupaj. A sem prepričana, da je to bend, ki si ga moraš privoščiti v živo. In veste kaj? Marca bodo spet v Ljubljani. In ker januarja izdajo studijsko plato, bodo verjetno – vsaj upam – veliko bolj znani. To si vsekakor zaslužijo. Zatorej ne zamudite še enkrat česa tako fenomenalnega! Vprašate koga izmed tistih, ki smo bili pod odrom in smo odprtih ust le sledili ... If if between.

Lupčka do naslednjič,
Bunčka

foto: Matilda M. Dobro

CRVENA JABUKA

Križanke, 18. 9.

Po srečnem naključju sem prišel do brezplačnih vstopnic za ta koncert. Moja pričakovanja so nekoliko splahnela ob dejstvu na pregrešno drage cene pijač, ki pa jih tako ali tako nisi smel vnesti na prireditveni prostor. Obiskovalcev je bilo proti mojim pričakovanjem manj, saj sem bil prepričan, da jih bo več, ob dejstvu, da se vrši koncert ene večjih rock skupin bivše skupne domovine. Pa se je začelo. Publika je z navdušenjem sprejela vse njihove stare uspešnice in tiste malo manj znane. Razlegali so se komadi, kot so Od srca do srca, To mi

radi ... Po določenem času so seveda začeli preigravati tudi uspešnice drugih rock bendov bivše Juge. Nekako so mi na čase zveneli nekako izpeto, kar pa ni čudno ob dejstvu, da so tako dolgo na sceni. Po triurnem koncertu nas je večina prizorišče zapustila zadovoljnih obrazov, saj smo navsezadnje tri ure uživali v starem dobrem rocku. Komaj čakam na naslednji dober rock koncert.

Marko Nakrič

foto: Bunčka

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

026
KRALJI
ULICE

Duhovniško beračanje. S podnjega Štajerskega se nam piše: Po mestih, trgih in vaseh se nahajajo tablice z napisom: »Tukaj je beračenje prepovedano«. Ta prepoved pa velja samo za reveže, za duhovnike, ki živijo v sijajnih razmerah, ne velja. Pri nas na Štajerskem je bera odpravljena, ali duhovniki hodijo vendar od hiše do hiše in jo pobirajo. To je vendar čisto navadno beračenje, toliko ostrejša obsodba vredno, ker duhovniki ne beračijo radi pomanjkanja, ampak iz lakomnosti. Pa tudi na druge načine beračijo. Tako je pred kratkim neki župnik po končani pridigi oznanil: Na dan Vseh svetnikov bo »ofra«. Udeležite se ga v mnogem številu, pa ne darujte samo nikelnastih petic, ampak večje darove, ker bodo ta dan vsi duhovniki meševali in se morajo isti odškodovati. — Ali ni to prav navadno in še prav grdo beračenje? V dotično cerkev pride najmanj 800 oseb. Od teh se jih vsaj 300 udeleži »ofra«. Če računamo, da daruje vsaka samo niklasto petico (10 vin.), znaša to 30 K, kar je za mali trud treh ali štirih duhovnikov pač sijajno plačilo. zlasti ker imajo še sicer jako mastne dohodke. Kdaj bo vendar že konec temu beračenju?

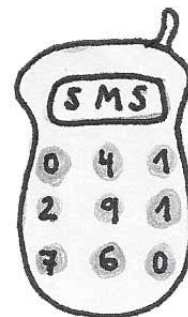
Slovenski narod, 9. 11. 1901.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760.

VABLJENI K SODELOVANJU!

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:
Naslov in poštna številka:
Telefonska številka:
Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:
Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

SPOŠTOVANI!

Zakaj raznorazni »ta pametni« poleg samih besed ne organizirajo preprečevanja prodaje in preprodaje mamil, saj bodo samo na tak način »popolnoma« preprečili omamljanje. S spoštovanjem,

Rado

GOSPOD RADO,

vprašanje, ki ste ga zastavili, je na prvi pogled morda enostavno, njegovo ozadje – tako politično kot tudi ekonomsko – pa je zelo zapleteno. V pričujočem besedilu bom poskušala v širšem kontekstu prikazati kompleksnost problematike drog in prepovedi preprodaje in uporabe le-teh. Droge so namreč v družbi prisotne že tisočletja. Če vzamemo za primer samo opij – le tega so že 4 000 let pred našim štetjem uporabljali Sumerci, od nekje 12. stoletja je prisoten v Evropi in je svoje čase veljal kot zdravilo proti raznim boleznim. Tudi heroin je bil prvotno izdelan kot zdravilo proti kašlju. Droge že od nekdaj v družbi igrajo več različnih, a hkrati zelo pomembnih vlog. Ena od teh je tudi preusmerjanje pozornosti javnosti iz aktualnih perečih družbenopolitičnih problemov. Problematiko drog se navadno na dan privleče, ko je potrebna zameglitev bistveno resnejših družbenih konfliktov. Takrat se o drogah poroča pristransko, skrajno senzacionalistično, pojavi se stereotip narkomana, »zafiksanca«, ki bi naredil vse, tudi ubijal, da pride od svojega »šusa«. Vidimo, da je problematika drog pomembno orodje za manipuliranje z javnostjo, in če izgine sama problematika, izgine tudi njena vloga prekrivanja in preusmerjanja pozornosti. Sicer pa se je prava »vojna proti drogam« začela v začetku 20. stoletja, takrat se je začelo na droge gledati kot na resnično »družbeno zlo«, ki ga je potrebno izkoreniniti. To vključuje represivno delovanje politike in prav tako delovanje pristojnih državnih organov. Vendar je represija na področju drog prinesla več negativnih kot pozitivnih učinkov. Naprej so se zvišale cene zaradi zmanjšanja ponudbe, s tem je povezana tudi višja stopnja kriminalitete zaradi večjih finančnih potreb uživalcev. Na račun uživalcev drog bogatijo kriminalne združbe, ki imajo določen vpliv na svetovno ekonomijo, in to ravno preko preprodaje drog, orožja, nafte itd. Če kolapsne nelegalni trg drog, se posledično zamaje tudi trgovina z orožjem, to vpliva na naftni trg itd., vse to pa bi pustilo posledice na svetovni ekonomiji. To je torej v očeh vseh akterjev, ki imajo koristi, nedopustno, in to je eden glavnih razlogov, da preprodaja drog večji del časa teče nemoteno. Naprej je zaradi kriminalizacije kakovost droge na črnem trgu slaba. Visoka cena prepovedanih drog prinese nasilje in izsiljevanje, ki sta povezana z velikimi količinami denarja, ki gre skozi roke preprodajalcev in kriminalnih združb, posledično tudi prostitucijo. Represija prav tako prinese skrivnostnost in zanimivost prepovedanega, povzroča, da je represivni aparat močno obremenjen, saj je visok delež prekrškov in kaznivih dejanj povezan z drogami. Poleg tega je uživanje drog, ker je prepovedano, nevarno in nepregledno.

Vidimo, da največ škode torej ne povzročajo droge same, temveč je škodljiva kriminalizacija drog, ki povzroča socialno izključevanje najbolj ranljivega dela celotne slike trgovine z drogami, uživalcev drog. Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) navaja nekaj škodljivih posledic uporabe drog zaradi represivne politike, kot so posledice predoziranja in mešanja zaradi nečistosti drog (če bi bil trg nadzorovan, bi bile droge bolj čiste in ne bi bilo potrebe po mešanju z različnimi snovmi, ki pa so tiste, ki so najbolj nevarne), potem poškodbe, ki izhajajo iz načina uživanja, kot so poškodbe pri injiciranju, infekcije tkiva zaradi tveganega injiciranja, zastrupitve krvi, poškodbe, povzročene s prenosom nalezljivih bolezni, ki se prenašajo s souporabo pribora za injiciranje itd., problemi s stanovanjem, neustrezna prehrana, nasilje, nesreča, kriminal. Legalizacija drog je ena izmed poti, da se znebimo negativnih posledic represivne politike drog na vseh ravneh, je pa težava v tem, ker gre pri kaznivih dejanjih, povezanih s prepovedanimi drogami za povezavo z moralno obsodbo. Z legalizacijo bi sicer prišlo manj kriminala, manj nasilja, manj izsiljevanja, bolj čista in nadzorovana droga, ki s tem ne bi bila tako škodljiva zdravju, tudi uživanje bi postalo nadzorovano in varnejše, ker bi bila droga dostopna, ne bi bila več tako skrivnostna, razbremenil pa bi se tudi represivni aparat. Je pa potrebno pri legalizaciji, dekriminalizaciji in medikalizaciji potrebno dobro premisliti, kje je tista meja, kjer se določena dejanja še lahko sprejmejo na družbeni ravni, kaj je še smotrno in kaj je še možno tolerirati, katera pa so že tista dejanja, ki povzročajo družbeno in javno škodo. Ampak ti koraki so še zelo daleč, četudi se o njih govori že leta – stori se bore malo.

Vidimo torej, da družba potrebuje tako problematiko drog za prikrivanje aktualnih perečih situacij, za kazanje s prstom na uživalce drog kot na grešne kozle, kot potrebuje prepoved prodaje (ampak seveda ne popolno!), da vzdržuje delovanje črnega trga, zato se že stoletje vzdržuje status quo, ki ugaja tako podzemnim združbam in tudi svetovni ekonomiji (ki jo prve v določeni meri obvladujejo) ter državnim politikam; vsi imajo na podlagi uporabe drog in hkrati na sicer formalno popolni prepovedi uporabe različne koristi.

Anja Žnidaršič

Vir: Pezelj, J. (2002). Nevarna prepoved. Ljubljana, samozaložba.

foto: Matilda M. Dobro

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Razstava Vlada Stjepića
KJE: Prvo preddverje, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: do 3. 11.

KAJ: Jan Šipocz in Filip Vančo
KJE: Galerija Photon, Poljanska 1, Ljubljana
KDAJ: do 20. 11.

KAJ: Tipo sanje
KJE: Podstreha hiše na Mestnem trgu 13, Ljubljana
KDAJ: do 11. 11.

KAJ: Jožica Šparovec: Glasbeni svet 60-tih
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, Ljubljana
KDAJ: do 6. 11.

KAJ: Video in progress III: Polja performativnega
KJE: Center urbane kulture Kino Šiška, Ljubljana
KDAJ: do 15. 11.

Predavanja

KAJ: Študijski bralni seminar: Spinoza (Škandal filozofije)
KJE: Knjižnica Mirovnega inštituta, Metelkova ulica 6, Ljubljana
KDAJ: 18. 11. in vsako drugo sredo ob 20h

KAJ: Študijski bralni seminar: Hegel (Filozofija zgodovine)
KJE: Knjižnica Mirovnega inštituta, Metelkova ulica 6, Ljubljana
KDAJ: 22. 11. in vsako drugo nedeljo ob 20h

KAJ: 10 zmot o osteoporozi
KJE: Mladinski center Sevnica, Sevnica
KDAJ: 27. 11. ob 18h

Glasba

KAJ: Fatal error party (stara elektronska glasba: Pero-Fotar, Vučko in Earblower)
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 6. 11. ob 22h

KAJ: Beatstreet (večer elektronske glasbe)
KJE: Gala Hala, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 13. 11. (do polnoči vstop prost!)

Razno

KAJ: Doma pripravljeni sladki in slani namazi
KJE: Mladinski center Sevnica, Sevnica
KDAJ: 13. 11. ob 18h

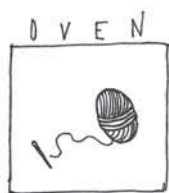
KAJ: Braco Dimitrijević: Le Rythme Parfait d'Eric Satie II (instalacija)
KJE: Galerija TR3, Trg republike 3, Ljubljana
KDAJ: do 20. 11.

KAJ: Arnold Stadler: Smrt in jaz, midva (večeri z evropskimi pisatelji)
KJE: Klub Lili Novy, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 18. 11. ob 19h

Prireditelji, vabljeni k objavljajanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Nekdo, ki stalno misli na vas, se želi seznaniti z vami in spregovoriti nekaj besed, ki vas bodo zelo presenetile. Skušajte ga razumeti in odleglo bo obema. V kratkem času boste prejeli pismo z dokaj nenavadno vsebino.

Za vas bike velja, da ste včasih zaletavi, toda dokaj uspešni pri ljubezni, le da tega ne opazite pri sebi. Nekdo vas obrekuje, toda ne dajte se motiti, saj veste sami, da tiha voda bregove žene! Od nekje boste nekaj podedovali.

Za ljudi, ki so rojeni v tem znamenju, priporočam previdnost predvsem pri zdravju, saj boste le tako mnogo lažje prenašali vse tegobe. Vendar ne obupajte, tudi to se bo uredilo. Na obzorju vas čaka močna finančna injekcija. Svetujem vam, da jo izkoristite!

Že dolgo časa čakate na priložnost, ki se vam ponuja, vendar je ne izkoristite. Zakaj ste tako leni, saj ura zamujena ne vrne se nobena? Priporočam vam, da to priložnost ujamete z obema rokama! Videli boste, da se splača! Pazite na zdravje!

Ali veste, da vas čaka v bližnji prihodnosti sreča v ljubezni ter tudi pri denarju, samo biti morate na pravem mestu ob pravem času! Uspehe boste doživeli takrat, ko jih ne boste pričakovali, zato le pogumno naprej!

Za vas, ki ste rojeni v tem znamenju, pa velja pravilo, da ste vedno nedolžni, čeprav naredite kakšno napako. Ampak ne dajte se motiti, saj sami sebe dobro poznate, zato ne oklevajte, ravnajte tako, kot vam narekuje srce.

OGLASNA DESKA

Potrebujem bivanjsko prikolico, ki ima primerne pogoje za bivanje in je mobilna (se pravi, da ima kolesa). Najlepša hvala! Zdravko, 031 218 284

Potrebujem kuhalnik z vsaj enim gorilnikom na plinsko jeklenko. Kličite in prinesite ga v uredništvo časopisa: 059 022 503. Hvala! Dimi

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 051 881 090,
Gogi

Nujno bi rabili rabljeno kolo za vožnjo po terenu. Tisti, ki nam ga je pripravljen podariti, naj pokliče na telefonsko številko: 030 323 301. Hvala!

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storiš z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nam napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

V eni od podarjenih knjig z naslovom Sodobni bonton so se našle osebne fotografije, na katerih so ljudje na konjih, ki jahajo in skačejo čez ovire. Pokličite nas na telefonsko številko 059 022 503, če jih pogrešate.

V prejšnji številki nam je v zahvali Beno toursu, ki nas je z udobnim avtobusom varno in ceneje pripeljal v Izolo – na že tradicionalno izletno točko – zagodel tiskarski skrat. Beno toursu se še enkrat zahvaljujemo – želimo vam obilo poslovnih uspehov!

V zavetišču za brezdomne na Vošnjakovi ulici 7b v Ljubljani potrebujemo pograde za zamenjavo dotrajanih. Hvaležni vam bomo na poti do udobnejšega spanja – ker smo relativno majhno zavetišče, bo vsak zamenjani pograd dobrodošel. Kličite nas na telefonsko številko 051 377 781.

V zavetišču za brezdomne na Vošnjakovi ulici 7b v Ljubljani si močno želimo postaviti jaslice. Ker so prejšnje odromale po svoje, prosimo dobre ljudi, naj nam jih podarijo. Najlepša hvala! 051 377 781 je naša telefonska številka.

Kupim napravo za prisluškovanje tišini. Jo ima kdo?! Mare, 051 724 104

DVD-TROJČEK V ULIČNI PRODAJI!

Bralke in bralce obveščamo, da je DVD-trojček, ki vsebuje tri kratke filme: Rent a Žicar, Marko in Promo film Kralji ulice, že v ulični prodaji. Povprašajte zanj pri svojem uličnem prodajalcu ali prodajalki! Cena DVD-ja je 3 evre, polovica tega zneska pripada osebi, ki ga prodaja.

V ulični prodaji je tudi knjiga Meseno spoznanje: erotične zgodbe avtorja Franja Franciča.

Vabljeni, da jo kupite pri svojem uličnem prodajalcu. Cena je 4 evre, polovico dobi prodajalec.

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Pražakovi 6 (vhod z Miklošičeve) zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju.

Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

Več na www.podari-plocevinko.si.

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Vas tarejo skrbi? Nič hudega, vse se bo uredilo, le potrpeti je treba, saj veste, potrpljenje je božja mast, kdor se maže z njo, je revež! V kratkem boste izvedeli za neko novico, za katero boste mislili, da ni resnična, toda kasneje se bo izkazalo, da ste se motili. Novica bo več kot dobrodošla!

ŠKORPIJON

Čeprav včasih jezicate tja v en dan, nočete nikomur nič slabega. Priporočam vam, da se umirite in uživate življenje, ki vas obkroža! Pazite na zdravje, počasi se bo uredilo tudi pri financah, zato ne obupajte! Čeprav je recesija v denarnici, prihajajo boljši časi na tem področju.

STRELEC

Čeprav ustrelite kakšnega kozla, pričakujte v kratkem boljše dni – tako finančno kot v ljubezni ter na poslovnem področju. Obeta se vam nekaj, kar vas bo presenetilo. A priporočam vam previdnost pri dejanjih. Obeta se vam ljubezenska avantura.

KOZOROG

Pri teh letih še niste prišli k pameti, le zakaj ste tako trmoglav? Še vedno ga lomite, kot da bi bili v mladih letih! Sedaj je čas prišel tudi za vas, če hočete, da boste živeli boljše življenje, kot ste ga do zdaj, se popravite! Obeta se vam bogata dediščina.

VODNAR

Spoznali boste neko osebo, ki vam bo pričarala drugačen pogled na življenje, zato vam predlagam, da jo poslušate in si zapomnite vsak njen nasvet, saj vam bo le v korist! Prišlo bo do spremembe v vašem življenju, zato ne oklevajte in mislite trezno!

RIBI

Tudi za znamenje rib velja, da ste bistroumni in radovedni ljudje, ki si želite ljubezensko naklonjenost. Imeli jo boste! Toda ne samo to, tudi na drugih področjih se bo vse uredilo, tako kot si sami želite. Pred vrati je nek dogodek, ki vas bo presenetil.

RAZVEDRILO

030
KRALJI
ULICE

PODRUŽNICA

V času recesije so težki časi za veliko večino ljudi in nova priložnost za vse iznajdljive. Klošar Tonč se je kot ponavadi postavil za svoj vogal ulice. V levi roki je držal klobuk v desni pa čepico.

»Kaj je zdaj to?« so ga spraševali mimoidoči znanci.

»Odpri sem še eno poslovalnico!«

Jože Galin iz Trziča

Učiteljica reče:

»Tonček, tvoj spis je dober, vendar je na las podoben sosedovemu. Kaj to pomeni?«

»Pomeni, da je tudi njegov spis dober.«

Zmajček

POZOR — NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenke pravilno rešene oktobrske križanke so **Erika Lipičnik** iz Maribora, **Zoja Lovrenčec** iz Bogojine, **Stanislava Vidmar** iz Senožeč in **Ana Mezgec** iz Pivke. Prisrčne čestitke!

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) del človeškega telesa,
- (2) ime ruskega skladatelja Hačaturjana,
- (3) slovensko žensko ime,
- (4) naziv libanonske policije, tesne partnerice Al Kaide.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

AFORIZMI

Vzgojno so mi vcepili serum poštenosti, človekoljubne humanosti v svetu pokvarjenih pošasti. Zato trpim!

Anastasia Om

Država je dala politične zapornike izven zakona, oni pa so vzeli zakon v svoje roke.

Črtomir
Clonsky

Ko igram loterijo, vedno izgubim, ko se stepem, jih vedno dobim!

Gregor B. Hann

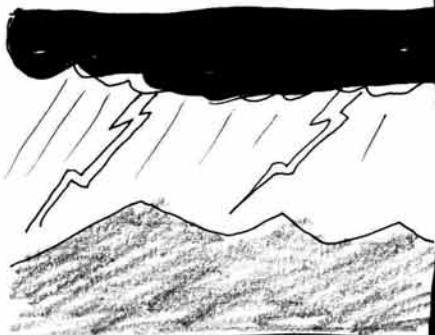
SUDOKU

9					2			
	8	3			7			
5		2					9	6
1	9		4			7		
				1				
		7			5		1	2
4	1					9		7
			3			6	5	
			6					4

KDO TE "JEBE"? (KRIZA)

NIK*

JE TEMAČEN
IN OBLAČEN..

V DUŠI SM
LAČEN....

TRPLENJE, KI GA
PIŠE ŽIVLENJE..

NIHČE SE NE
OGLASI... ?

JEBITE SE VSI,

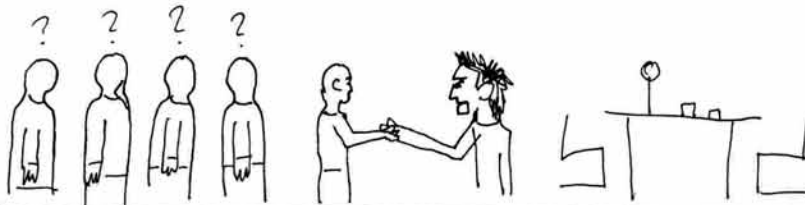
PRIJATELJI

KO PA RABITE
MOTIVACIJO

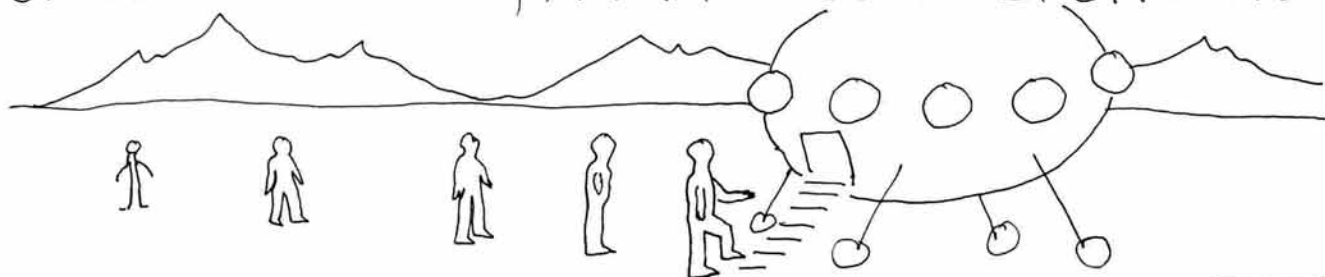
BI PRIPELJALI ŠE DELEGACIJO

KO VAS JEBE, KO POSLUŠAM VAŠE BEDE

ZASPANI SO VAŠI MOŽGANI, PREBUDILI BI SE RADI!

UREDITE SI VSE TO, PRI VAŠI VEŠOLJSKI UPRAVI!

NIK* END

SENAD

 V življenju me pokonci najbolj drži moja družina – hči
in žena, ki jo ljubim ...

